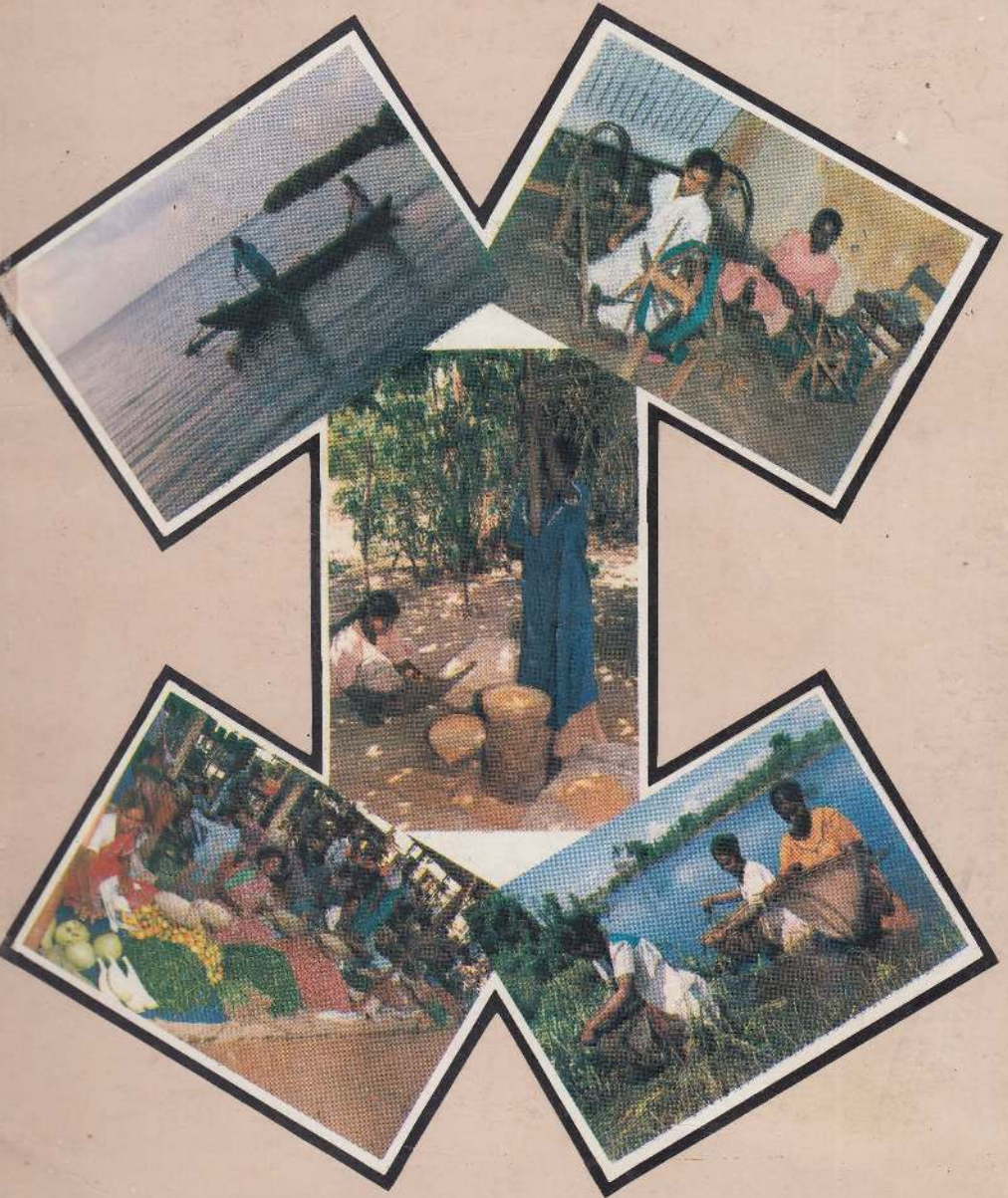

வெண்

தொகுதி: 2

இலக்கம்: 3

“தூக்கியெறியப்பட முடியாத கேள்வியாய்
உங்கள் முன் பிரச்சன்னையுள்ளேன்”

Digitized by www.noolaham.org | www.aavanaham.org

பெண்

தொகுதி. II

இல. III, 1997

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்
மட்டக்களப்பு

நம்பி

1991, III, ௧௫

பதிப்பு

பெண்

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் சஞ்சிகை.
27A, லேடி மனிங் ட்ரைவ்,
மட்டக்களப்பு.

The Woman - A journal published by
Suriya Women's Development Centre,
27 A, Lady Manning Drive,
Batticaloa.

கௌரவ ஆசிரியர் :
நதிரா மரியசந்தனம்

Cover Design : Nadira
Back side Painting : Arunthathy

Printed by:
Karthikeyan (Pvt) Ltd.,
501/2, Galle Road,
Colombo - 06.

விலை : 30/-

வாசகர்களுடன்.....

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின் வெளியீடான 'பெண்' சஞ்சிகையின் நான்காவது இதழ் வெளிவருவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

பெண்நிலைவாதம், பெண்விடுதலை பற்றிய சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் பரவலாக இன்று எல்லா மட்டத்திலும் பேசப்பட்டாலும், யதார்த்தத்தில் சமூகம் இன்னும் பெரிய மாற்றங்களைப் பெறவில்லை என்றே கூறலாம். குறிப்பாக எமது சமூகத்தில் கல்வி ரீதியாகவும் தொழில் ரீதியாகவும் பெண்கள் ஓரளவு சமவாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தாலும், சம உரிமைக்கான தீர்மானமாக இதனைக் கொள்ளலாமா? என்பது கேள்விக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியதொன்று. ஏனெனில் கல்வி, தொழில் வாய்ப்பு என்பன இன்னும் எமது சமூகத்தில் நிலவும் ஆண்மேலாதிக்கக் கருத்து நிலையை எவ்விதத்திலும் மாற்றியமைக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டியுள்ளது.

பொதுவாகவும் (மத, கலாசார, பாரம்பரிய ரீதியாக), இன்று நாட்டில் நடைபெறுகின்ற போர்ச் சூழல் காரணமாகவும், பெண்கள் பல்வேறு வகைகளிலும், பாதிப்புக்குள்ளாகி வருகின்றனர். குறிப்பாக, வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளில் யுத்த அனர்த்தங்களால் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகள் (பாலியல் வன்முறைகள், கணவன் அல்லது குடும்ப அங்கத்தவர்களை இழந்த நிலை, பால்ரீதியான ஏனைய பாசுபாடுகள், வறுமை) அளப்பரியன. குறிப்பாக கிழக்குப் பகுதிப் பெண்களின் இத்தகைய அவலநிலைமைகளை நேரடியாகக் கண்டு அனுபவித்த சந்தர்ப்பங்கள் பல.

இந்நிலைமைகளால் இங்கு பல பெண்கள் பொருளாதார ரீதியாகக் குடும்பத்தின் பிரதான உழைப்பாளர் நிலைக்கு மாறியுள்ளனர். இருப்பினும் இவர்களது உழைப்பின் பெறுமானம் எடைபோடப்படாததாகவே உள்ளது. இந்த இதழின் முன்னடடைப் படங்கள், கிழக்கில் குடும்பத்தலைவர்களாக இருக்கும் பெண்களின் உழைப்பையே வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன.

இவ்வாறு சமூகத்தின் பல்வேறுபட்ட ஒடுக்குமுறைத்தளங்களிலும் வாழும் பெண்களின் நிலைமைகளை வெளிக்கொணர்வதும், பால்நிலைப் பாகுபாடு சார்ந்த பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்ற பெண்களை பொருளாதார ரீதியாக வலுவுள்ளவர்களாக உருவாக்குவதும் 'சூரியா'வின் செயற்திட்டமாகும். இதன் முன்னெடுப்பாகவே 'பெண்'ணின் தொடர்ச்சியான வருகை அமையும்.

பெண்கள், தமது சகித்துக் கொள்ள முடியாத வாழ்வனுபவங்களை யதார்த்த பூர்வமாக - எழுத்தினூடாக - வெளிப்படுத்த முடியாதவாறு ஆணதிகாரத்துவப் போக்குடைய சமூகம் தடையாக உள்ளது. ஆனால் இன்றைய நிலையில் சில பெண்களாவது ஓரளவு எழுத்துத் தளத்தில் கால்பதித்துள்ளனர். இத்தகைய பெண்ணெழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதும், தொடர்ச்சியான பெண்ணெழுத்தாளர் பாரம்பரியத்தை உருவாக்குவதும் 'பெண்'ணின் கடமையாகும்.

பெண்ணடிமை முறையை ஒழித்து சமத்துவமான சமூகத்தை உருவாக்குவதே பெண்நிலைவாதத்தின் முதன்மை இலக்கு என்பதால், இதுபற்றிய கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும் பிரதிபலிக்கக்கூடிய ஆக்கங்கள் (கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை) ஓரளவு இங்கு தரப்படுகின்றன. இவை எமது நோக்கத்தை ஓரளவாவது பூர்த்தி செய்யும் என நம்புகிறேன்.

'பெண்'ணின் தொடர்ச்சியான வருகைக்குப் பொருத்தமான, தரமான ஆக்கங்களை உங்களிடமிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளத் தாயாராயிருக்கிறோம். உங்களுடைய ஒத்துழைப்பு 'பெண்'ணின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவும் என எதிர்பார்க்கிறோம்.

-ஆசிரியர்-

பெண்களும் பாலுணர்வும்

-விளங்கிக் கொள்வதன் அவசியமும்

ஏ. தேவகௌரி

பாலியல் தேவை என்பது, மனிதர் உட்பட ஒவ்வொரு விலங்குகளினதும் இயல்புக்கமாக இருக்கின்ற போதும், தமிழ்ப் பெண்களைப் பொறுத்தவரை, பாலுறவு என்பது தனக்கு நடக்கவிருக்கும் ஒரு அசிங்கத் தனமான செயல் என்றோ, அல்லது பயங்கரமான அனுபவமென்றோதான் கொள்ளமுடிகிறது. இது ஏன்? எப்படி, இப்படி ஆகியது?

சாதாரணமாக பாலியல் உணர்வு கருத்தியல் ரீதியாக தமிழ்ப் பெண்களிடையே எவ்வாறு உள்வாங்கப்பட்டிருக்கிறது?

சாதாரண தமிழ்ப் பெண்களைப் பொறுத்தவரை பாலுறவு திருமண பந்தத்தினால் தான் சாத்தியமாகிறது. திருமணத்திற்கு முன் அது பற்றி அறிதல் கூட மிகவும் கீழ்மட்டத்திலேயே உள்ளது. அதைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளல் நேரிய முறையில் இல்லாததால், முரண்பட்ட வகையில் அறிந்து கொள்ள முனைகையில் பெண்களுக்கு கலாசார ரீதியில் பல பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. இவற்றையெல்லாம் விட சாதாரணமாக, பாலியல் உறவு பற்றி பெண்கள் தெரிந்து கொள்வதற்கு திரைப்படங்கள்தான் கைகொடுக்கின்றன. அந்தக்கைகொடுப்பே கையை நசுக்குவதாகத்தான் உள்ளது.

உதாரணமாக தமிழ்ச் சினிமாக்களை எடுத்துக் கொண்டால், 'என்னையே உங்களுக்குக் கொடுத்தேன்' என்ற வசனம் கவனத்தை ஈர்க்கிறது. இங்கு பெண்களின் பாலியல் தேவை கேள்விக்குறியாகி விடுகிறது. திருமண பந்தத்தில் இணைந்த பெண்களும் 'என்னையே கொடுத்தேனே' என்பதாகத்தான் உள்ளனர். ஏன்? பாலியல் தேவை பெண்களுக்கு இல்லையா? இருக்கின்றது என்பதை தமிழ்ச் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ள கூச்சப்படுகிறது. அஞ்சையாக எண்ணுகிறது. ஏனெனில் கலாசாரம், பண்பாடு என்பன ஒழுக்கவியல் ரீதியான கட்டுக்கோப்பை நிலைநிறுத்த விளைந்ததில் பெண்களை பாலியல் சார்ந்து அச்சப்படுத்தியோ அல்லது கூச்சப்படுத்தியோ தான் வைத்துள்ளது.

பெண்கள் பாலியல் பற்றிப் பேசுவதே பாவம் என்றளவிற்குத்தான் சமூக

நிலைப்பாடு உள்ளது. இதனால் தான் இன்று பல பெண்கள் பாலியல் ஏமாற்று களுக்கு ஆளாகி அது பற்றிய பிரக்ஞையை தமக்கு எதிரான ஒரு செயற்பா டாகவே எண்ண வைத்துள்ளது.

சிறு வயதிலிருந்தே பெண் குழந்தைகள் என்னவென்று தெரியாத ஏதோ வொரு அச்சத்தால் பாதுகாக்கப்படுகிறார்கள். வளரும் பருவத்தில் பாதுகாப்பு ஏன் என்பதை பெண் குழந்தை விளங்கிக் கொள்ள முனைகையில் திரைப்படங்களில், கதைகளில் பாலியல் விபரிப்புகள் விடை கூறுகின்றன. அதாவது "பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு நாம் உள்ளாக்கப்படுவோம்" என்ற செய்தி பெண்களுக்குக் கிடைக்கிறது. இதுவே, மறுபக்கம் பார்த்தால் பாலியல் பற்றிய எண்ணக் கருவிற்கும் தூபமிடுகிறது எனலாம்.

எந்தவொரு தமிழ்ப் படத்திலாவது பாலுறவுக் காட்சியை மிகவும் இன்பகரமானதாக இரு உயிர்களின் உணர்வு ஒன்றித்த நிலையாக காட்டி யிருக்கிறார்களா? அப்படிக்காட்ட நேர்ந்தால் அது ஆபாசம் என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டு நீக்கப்பட்டு விடும். ஆனால், ஒரு பெண்ணைப் பிடித்திழுத்து அவளது ஆடைகளைக்களைய முற்படுவதையும் பாலியல் உறவு கொள்ள முனைவதையும் அநேகபடங்கள் காட்சிகளாக்கிக் கொள்கின்றன.

அத்துடன் பாலாத்கார முத்தம் பெண்ணை அடிமைப்படுத்தி விடுவதாக காட்டல் - இப்படி.... இப்படியான காட்சிகள் ஏற்கனவே பாலியல் பற்றிய எண்ணப்பாட்டுக்குள் ஆட்படாமல் இருந்த பெண் இப்படியான செய்தித் தொடர்புகள் மூலம் அதுபற்றி அறிந்து கொள்கையில், அது ஒரு கொடுமை யான நிகழ்வு, பயங்கரமானது என்ற எண்ணங்களுக்கே ஆட்படுகிறாள். இதன் மூலம் பாலியல் பற்றிய உணர்விற்கு கருத்தியல் ரீதியான வடிவை எடுத்துக் கொள்கிறாள். பெண்ணின் இயல்புக்கத்தையும் மீறி பாலுறவு பயங் கரமானது என்றும், அசிங்கத்தனமானது என்றும், எதிர்பாலாரின் இச்சையைத் தீர்ப்பதற்காகவே இது பயன்படுகிறது என்றும் தன்னியல்புப் பாலுணர்வையும் மீறி ஏற்றுக் கொள்கிறாள்.

திருமணத்திற்கு முன் நிலைமை இப்படியென்றால், திருமணத்தின் பின்னாவது ஒரு பெண் பாலியல் தேவையை உணர்ந்தவளாக இருக்கின் றாளா? பாலியலுக்குரியவளாக இருக்கின்றாளேதவிர பாலுணர்வை உணர்ந்த பெண்ணாக, அனுபவித்த பெண்ணாக இருப்பது வெகு குறைவே, ஏனெனில் பாலியல் தேவை பற்றி அறிந்து கொள்ள முன்பே குழந்தையை பெற்று விடுகிறாள். பாலியல் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதன் விளைவாக சந்ததி உற் பத்தி சாத்தியமாகிறது. ஆனால் பெண்ணைப் பொறுத்தவரை சந்ததி உற்பத் திக்குத்தான் பாலியல் தேவைப்படுகிறது. அதாவது ஒவ்வொரு பெண்ணும் பாலியல் திருப்தி என்பதற்கு மேலாக தாயாக வேண்டுமென்றே விரும்பு கின்றனர். அதன் மூலம் திருப்தியும் அடைகின்றனர்.

பாலியல் தொழில் புரியும் பெண்களின் நிலையை எடுத்துக் கொண்

டாலும், அவர்கள் தமது உடலை விற்கிறார்கள் என்பது தான் கூறப்படுகிறது. எங்காவது உணர்வை விற்கிறார்கள் என்று கூறுவதுண்டா? அதாவது அவர்கள் பாலுணர்வை விற்கிறார்கள் என்று கூறுவதுண்டா? இல்லையே!

ஆகவே பெண்ணின் பாலியல் தேவை இன்றும் உணரப்படாததாகவும் அதேவேளை ஆண்களின் பாலுணர்வைத்தூண்டும் கருவியாகவுமே 'பாலியல் சார்ந்து பெண்களை நிலைநிறுத்தியுள்ளனர். இன்னும் கூறப்போனால், புற உடல் அமைப்பை மட்டும் வைத்து பாலுணர்வைத் தூண்டும் நிலை கணக்கிடப்படுகிறது. அதாவது பெண்ணுக்கு பாலுணர்வு உடல் சம்பந்தப்பட்டே மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் தான் இன்றும் கிருஷ்ணந்தி கற்பழிக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டாள் என்று கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்று மூன்று வயதில் இருந்து அறுபது வயது வரையான பெண்கள் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கும் பாலியல் சுரண்டல்களுக்கும் ஆளாகும் நிலையைப் பார்க்கும் போது பாலுணர்வு புற உடல் அமைப்பு என்பதில் இருந்து பிறப்புறுப்பினை மட்டும் சார்ந்ததாக மட்டுப்படுத்தப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. அதாவது ஆண்களின் பாலியல் தேவையை பூர்த்தி செய்யும் ஒரு கருவியை பெண்கள் வைத்துள்ளனர். என்பது மட்டுமே பெண்கள் சார்ந்த பாலியல் நிலைப்பாடாக உள்ளது.

இந்நிலைகளால் மேலும் மேலும் பெண்ணின் பாலுணர்வு நசுக்கப்பட்டு இயல்புக்கம் என்பதையே மறந்து எதிர்பாலாரின் இயல்புக்கத்திற்கு துணை நிற்கும் அல்லது அதைப்பூர்த்தி செய்யும் ஒரு கருவியாகவே இனங்காணப்படுகிறாள்.

உண்மையில், திருமணத்திற்கு முன் அனேக பெண்கள் பாலியல் பற்றிய வெறுப்பும், அச்சமும், ஆசுசையும், கொண்டவர்களாகவே உள்ளனர். இதனால் தான் 'திருமணம் என்பது இதற்குத்தானா' என அருவருத்துக் கொள்வது சாதாரண நிலையாக உள்ளது.

மேலும், பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உள்ளான ஒரு பெண் அவளையே திருமணம் செய்தல் வேண்டும் என்பது கற்புக்கோட்பாட்டு மாயையில் விளைந்தது. மிகப்பயங்கரமான நிலையில் பாலுறவைச் சந்தித்த பெண் மீண்டும் அவனுடனேயே வாழ்க்கை நடத்தி பாலுணர்வைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்பது பெண்ணின் பாலுணர்வு பற்றியே சிந்திக்காத நிலையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட முடிவேயாகும்.

இத்தகைய நிலைப்பாடுகளால் எந்தளவிற்கு ஒரு பெண்ணிற்கு பாலுணர்வு ஒரு இயல்புக்க இன்ப உணர்வு என்பதை புரியவைக்க முடியும்?

இப்படி புரியவைக்க முடியாவிட்டாலும் கூட குறைந்தபட்சம் பாலியலை பயங்கரமானதாகவும் அசிங்கமானதாகவும் பெண்களை எண்ண வைக்காதளவிற்காவது கலை, கலாசார நடைமுறைகள் இருக்க வேண்டாமா?

யுத்தமும் பிழைப்பும்

கிழக்கில் குடும்பங்களின் பெண் தலைமைத்துவம்

குழுதினி சாமுவேல்

1994 செப்டம்பர் 'ஒப்ஷன்ஸ்' இல் ஆங்கிலத்தில் வெளியான இக்கட்டுரை அதன் பொருத்தப்பாடும் தேவையும் கருதி தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு இங்கு தரப்படுகிறது.

பெண்கள் யுத்தத்தின் விளைவுகளை எதிர் கொள்கின்றனர் என்பது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற உண்மையாகும். யுத்த அழிவுள்ள பிரதேசங்களில் நேரடியாகப் பாதிக்கப்படுபவர்களாக மட்டுமன்றி தம் ஆண்சகாக்களின் இழப்பை எதிர் கொள்வதோடு தமது குடும்பச் சமையையும் ஏற்க வேண்டியுள்ளது. கடந்த பதினொரு வருடங்களாக நடந்துவரும் உள்நாட்டு யுத்தம் பல பெண்களை இடம் பெயர்ந்தவர்களாக்கி, வருவாய் ஈட்ட உதவியை எதிர் பார்த்திருப்பவர்களாக்கியுள்ளது. ஆண்மையில் மட்டக்களப்பிற்கு விஜயம் செய்த குழுதினி சாமுவேல் அங்குள்ள பெண்கள் எதிர்கொள்கின்ற பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதுகிறார்.

வடக்கில் யுத்தம் பெருமளவு எண்ணிக்கையான பொதுமக்களின் இறப்புகளுக்கு காரணமாக இருக்கின்றது. இவர்களுள் துப்பாக்கிச் சமரீனுள் அகப்படுவோருள் குண்டு வீச்சு, விமானத் தாக்குதல் எறிகணைத்தாக்குதல் போன்றவற்றின் மூலம் கொல்லப்படுபவர்களும், காணாமல் போதல், கடத்தல் மற்றும் இனத்தெரியாதோரால் கொல்லப்படுபவர்களும் அடங்குவர். இது பெண்களின் கடின உழைப்பையும் தலைமையையும் நம்பி வாழும் கணிசமான அளவு குடும்பங்களை உருவாக்கியுள்ளது. பெரும் எண்ணிக்கையானோர் இடம் பெயர்ந்தமையும் சொந்த இடங்களிலிருந்து விரட்டப்பட்டமையும் இந்த யுத்தத்தின் மற்றுமொரு துக்ககரமான விளைவாகும். 1990 இறுதியில் 1.2 மில்லியன் மக்கள் இடம் பெயர்ந்தனர். உத்தியோகபூர்வ புள்ளி விபரத்தின்படி இந்த எண்ணிக்கை அரைவாசியாகக் குறைக்கப்பட்ட

டுள்ளது. இவர்களுள் சிலர் நாட்டை விட்டு வெளியேறியும், அதிகமானோர் மீள் குடியேறியும் உள்ளனர்.

அண்மையில் நாங்கள் மட்டக்களப்புக்கு மேற்கொண்ட விஜயத்தின் போது தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் யுத்தம் காரணமாகத் தமது கணவரை அல்லது சகாக்களை இழந்த பெண்களை வெவ்வேறு இடங்களில் கூட்டாகவும் தனியாகவும் சந்தித்தோம். அநேகமாக அவர்கள் அனைவரும் பொருளாதார ரீதியாக கீழ்மத்திய தர வகுப்பினராகவோ, உழைப்பாளி வர்க்கத்தினராகவோ, அல்லது ஏழ்மையான விவசாயிகளாகவோ இருந்தனர். அவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் 35 வயதிற்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகவும் 15 வயதையே உடையோராகவும் இருந்தனர். அநேகமானவர்கள் இளம் பிள்ளைகளையும் வயது முதிர்ந்த தங்கியிருப்போரையும் கொண்டிருந்தனர். இவர்களுள் பலர் பிழைப்புக்காக தமது கணவன்மாரையே நம்பியிருந்த மையால் அவர்களை இழந்த பின்னர் அநாதரவாயினர். பலர் தாம் வெளியுலகப் பரிட்சயமற்றவர்களாகவும் பிள்ளைகளுக்கு உணவு, உடுபுடைவைக் குரிய வருமானத்தை எவ்வாறு சம்பாதிப்பது, சந்தையில் எவ்வாறு வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கல்களை மேற்கொள்வது, யாரிடம் உதவிக்குச் செல்வது, எவ்விதத்தில் அரசினால் வழங்கப்படும் உதவியைப் பெறுவது, எவ்வாறு உத்தியோகத்தர்களுடன் தொடர்பு கொள்வது முதலிய விடயங்களைத் தெரியாதவர்களாகவும் இருந்ததாகக் கூறினர்.

இறப்பின் அல்லது காணாமல் போதலின் பின்னர் உடனடியாக நெருங்கிய குடும்பத்தவர், உறவினர், நண்பர்கள் உதவி செய்கின்றனர். காலப்போக்கில் இவர்கள் தமக்காகவும் தம்மைச் சார்ந்தோருக்காகவும் உழைக்க ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் முதலில் அடைக்கலம் நாடுமிடம் தமது சொத்துக்களான நகை, வானொலிப்பெட்டி, துவிச்சக்கரவண்டி, தளபாடம் முதலியவற்றை அடகுவைக்குமிடமே எனக் கூறினர். அநேகமாக இப்பொருட்களை பணப் பற்றாக்குறைவினால் மீட்க முடியாமல் போகிறது. எஞ்சிய சொத்துக்களும் ஆண்களால் பெறப்பட்ட கடன்களை மீள்ச் செலுத்துவதற்காக விற்கப்பட்டன. அடுத்ததாகத் தம் பிழைப்புக்காக தமது திறன்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது. வருவாய் ஈடுபடுவதற்காக வீட்டிலிருந்து படி உணவு உற்பத்தி முறைகளில் ஈடுபட்டனர். அவை பெரும்பாலும் நெல்குத்துதல், அவல் தயாரித்தல், கருவாடு தயாரித்தல், விற்பனைக்காக உணவு வகைகள் தயாரித்தல், வாசனைத் திரவியங்களைப் பொதியிடல், ஊறுகாய் தயாரித்தல் என்பனவாக இருந்தன. அத்துடன் பாய் பின்னூதல், மட்பாண்டத் தொழில், பாரம்பரிய கைவினைப் பொருள் உற்பத்தி போன்ற தொழில்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சில பெண்களால் சிறிய கடைகள்

அமைக்க முடிந்தது. இவை சிறிய முயற்சிகளாயினும் சிறிதளவேனும் மூலதனம் தேவைப்பட்டது. இம்முதலீட்டிற்கு வழியில்லாத பெண்கள் நீண்ட தூரம் சென்று விறகு சேகரிப்பதிலும் ஒப்பந்தக்காரர்களிடம் கூலி வேலை செய்வதிலும் வீட்டு வேலை செய்வதிலும் ஈடுபட்டனர். சில பெண்கள் தமது வீட்டுத் தோட்ட உற்பத்திகளை விற்பவர்களாகவும் காய்கறிகளைக் கொள்வனவு செய்து விற்பவர்களாகவும் இருந்தனர். வேறு சிலர் மீள்நடுகை, அறுவடை போன்ற பருவகாலத்தொழில்களிலும், கதிர் சேகரித்தலிலும் ஈடுபட்டனர்.

இடம் பெயர்ந்த பெண்களுக்கு இதில் அநேகமான தொழில் வாய்ப்புகள் கிடைப்பதில்லை. அவர்கள் முழுமையும் அரசினால் வழங்கப்படுகின்ற நிவாரணத்திலேயே தங்கியுள்ளனர். வழங்கப்படுகின்ற பருப்பு, மா, சீனி என்பவற்றில் ஒரு பகுதியை மீள்விற்பனை அல்லது பண்டமாற்றுச் செய்து, பதிலாக மரக்கறி எண்ணெய் சவர்க்காரம் என்பவற்றைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். பிள்ளைகளை மற்றவர்களுடைய பாதுகாப்பில் விட முடிந்தவர்கள் தினக்கூலிகளாகவும் வீட்டுப்பணியாளர்களாகவும் இருக்க, வேறு சிலர் உணவுப் பொருள் தயாரித்து விற்ப்பனர். பரந்த வெளி முகாம்களில் தனிக்குடிசைகளில் வாழும் குடும்பப் பெண்கள் மண்ணின் தன்மை, நீர் கிடைக்கும் தன்மை என்பவற்றைப் பொறுத்து வீட்டுத் தோட்டங்களை அமைத்தனர். இவை அநேகமாக அதிக கவனமோ பசளைப் பிரயோகமோ தேவையற்ற கிழங்கு அல்லது மரக்கறி வகையாக இருந்தன. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் தமிழ், சிங்களப் பெண்களைப் பொறுத்தவரை சூழ்நிலையின் அவசியம் காரணமாக தம் தொழில் வாய்ப்புப் பற்றிய தேர்வில் நெகிழ்வுத் தன்மை இருக்கும் அதேவேளையில் முஸ்லிம் பெண்கள் மீது ஆண் மதவாதிகளாலும் அடிப்படவாத தலைவர்களாலும் கலாசார இறுக்கமும் கட்டுப்பாடும் திணிக்கப்படுவதால் அவர்களது தொழில் தெரிவு மட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. நிலவுகின்ற முரண்பாட்டின் தன்மையும், தனித்துவம் பேணும் நோக்குடனான குழுப்பகுப்பும் முஸ்லிம் பெண்களை மரபு மற்றும் கலாசாரம் ஆகியவற்றைப் பிரதானமாகப் பேண வேண்டியவர்களாக்கியுள்ளது. பர்தா அணியும் வழக்கம், தனிமை வாழ்க்கை, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நடமாட்டம் என்பன கிழக்கில் முஸ்லிம் பகுதிகளில் பரவலாக நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. கடந்த காலங்களில் குறைவான கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழ்ந்த பெண்கள் இப்பொழுது பாரம்பரியங்களைப் பேணவும் ஆக்கிரமிப்பிலுள்ளதாகத் தாம் நம்புகின்ற சமூகத்தின் அடையாளம் காணக்கூடிய சின்னங்களாகத் திகழும்படியும் வேண்டப்படுகிறார்கள்.

இக்கட்டுப்பாடுகள் மறுபுறத்தில் அவர்களுக்குக்கிடைக்கக்கூடிய வருமான வாய்ப்புகளைக் குறைக்கின்றது. இவர்கள் வீட்டிலிருந்தபடியே

உணவு தயாரித்தல், கைத்தறி, பாய்பின்னாத்தல் போன்ற தொழில்களையே தெரிவு செய்ய வேண்டியிருந்தது. எவ்வாறெனினும் மூலப் பொருளுக்காகவும் சந்தைப்படுத்தலுக்காகவும் தரகர்களை நம்பியிருந்தமையால் இவர்களது வருமானம் குறைவாக இருந்தது.

இவர்கள் சமூகத்தில் மிகவும் வறியவர்களாகவும் அநாதரவானவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். அவர்களுள் பலர் கஞ்சியை உட்கொண்டனர். அத்துடன் நாளாந்த உணவில் புரதமோ, மரக்கறிவகைகளோ மிக அரிதாகவே கிடைத்தது.

முகாம் சூழ்நிலையிலிருந்து வெளியேறி அவர்களுக்குப் பழக்கமான வீட்டுச் சூழ்நிலைக்குத் திரும்புதல் இடம் பெயர்ந்த பெண்களின் முதல் தேவையாக இருந்தது. இது அவர்களது உடமைகளுக்கும் பாதுகாப்பை வழங்குமெனக் கருதினர். அதிகமான மக்கள் எப்போது, எங்கே, எவ்வகை வளங்களுடன் குடியமர்த்தப்படுவார்கள் என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் தாம் கலந்தாலோசிக்கப்படவில்லை என அங்கலாய்த்தனர். இதில் இன்னுமொரு விடயமும் காணப்பட்டது. இடம் பெயர்ந்த நபர்கள் விஷேடமாகப் பெண்கள் அரசாங்கத்திடமிருந்து பெறுகின்ற நிவாரணங்கள் சொற்பமானவையேனும் அவற்றை இழந்து, உற்பத்தித் தொழில்மானியமான ரூபா 4000 ஐப் பெற்று மீள்குடியமர விரும்பவில்லை. போதிய வருமானத்தை ஈட்டக்கூடிய உற்பத்தி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள போதாது என்பதை உணர்ந்தனர்.

பாதுகாவலர் இல்லாத ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையான பெண்கள் உணவு முத்திரை மட்டுமே பெற்றனர். உதாரணமாக ஒரு பெண் நான்கு தங்கியிருப்போரைக் கொண்டிருந்தால் அவர்களுடைய வயதின் அடிப்படையில் ஒரு மாதத்திற்குச் சராசரியாக ரூபா 200/- மட்டுமே பெறுமதியான உணவு முத்திரையைப் பெறுகின்றாள். எனவே அவள் தனது பிழைப்புக்காக வேறு வழிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆகவே சந்தேகமின்றி வீட்டின் பெண் தலைவர்கள் தம் குடும்பங்களுக்கான தொடர்ச்சியான வருமானத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கு உற்பத்தி நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவது என்பது அவசியமான ஒரு விடயமாகும்.

வடகிழக்கில் வேலை செய்கின்ற அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் அல்லது அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களால் பெண்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்ற எல்லைப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் வருமானம் அடிப்படை உணவுத் தேவைக்கு போதுமானதாக அல்லது இருக்கின்ற வருமானத்தை ரூபா 400 இலிருந்து ரூபா 600 வரை மாதாந்த சராசரியால் பெருக்க மட்டுமே உதவுகின்றது. முழுச்சமூகத்திற்குமான அபிவிருத்தி நடவடிக்கைக்குள் பெண்

களை ஒருங்கிணைப்பது பற்றி எந்த வித சிந்தனையோ அல்லது திட்டமிடலோ இதுவரை உருவாகவில்லை. வடகிழக்கு யுத்தம் காரணமாக பல நூற்றுக்கணக்கான ஆண்கள் இறந்த பின்னரும் பெண்கள் பிரதான உழைப்பாளர்களாக அடையாளம் காணப்படவில்லை. வருமானம் சம்பாதிக்கும் சமையின் பெரும்பகுதி பெண்களுக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டது என்ற உண்மையினை பெரும்பாலான கொள்கைத் திட்டவாளர்களும் அபிவிருத்தி நடைமுறையாளர்களும் கருத்தில் எடுக்கத் தவறுகின்றனர். நீடித்திருக்கக்கூடியதும் போதுமான வருவாய் ஈட்டக்கூடியதுமானதாகவே வருவாய் ஈட்டும் நடவடிக்கைகள் திட்டமிடப்படவேண்டும் என்ற உண்மையை அரசாங்கம் மற்றும் அரசசார்பற்ற திட்டமிடலாளர்கள் உணர வேண்டும். இவை தற்காலிகமான முயற்சிகளாக மட்டும் இருக்கக்கூடாது. இத்தொழில் முயற்சிகளில் கிடைக்கின்ற வருவாய், இவற்றுக்காகப் பெண்கள் செலவிடும் நேரம், உழைப்பு ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றதாக இருக்க வேண்டும். பெண்கள் இத்தொழில்களில் பெறுகின்ற இலாபத்தில் தம் உடல் உழைப்பின் பெறுமானத்தைக் கணக்கிடுவதில்லை.

வருமானம் ஈட்டித்தரும் திறன்களை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டிய தேவை உள்ளது என்ற கருத்தைப் பல பெண்கள் வெளிப்படுத்தினர். இவை ஒரு தொழிலைக் கற்றல் அல்லது சந்தைப்படுத்தல் போன்ற திறன்களாக மட்டுமன்றி நடைமுறைக் கல்வி அறிவு, கணித அறிவு, அடிப்படைக் கணக்கியல், பாதிடு செய்தல் போன்ற திறன்களையும் உறுதியான நம்பிக்கையை அளித்தல், தலைமைத்துவப் பயிற்சி என்பவற்றையும் உள்ளடக்க வேண்டும்.

பெண்கள் வெளிப்படுத்திய மற்றுமொரு தேவை அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கான கல்வியாகும். சில பகுதிகளில் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் சண்டை காரணமாகப் பாடசாலை நடத்துவது அசாத்தியமானதாக உள்ளது. சனத்தொகை அதிகம் உள்ள பிரதேசங்களில் போதிய வசதிகளற்ற பாடசாலைகளில் இடம் பெயர்ந்த பிள்ளைகளைச் சேர்க்க வேண்டியுள்ளது.

வடகிழக்கில் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் யுத்த நிலைமை தற்போதிருக்கும் சுகாதார வசதிகளையும் சேவைகளையும் சிக்கலாக்கியுள்ளது. போக்குவரத்து வசதிகள் குறைந்ததும் பயங்கரமானதுமான இடங்களில் மீள் குடியமர்த்தப்படுபவர்களுமே பாதிப்புக்குள்ளாக்கப்படுகின்றனர். மருத்துவர்களினது எண்ணிக்கையிலும் மருந்து விநியோகத்திலும் குறைபாடு இருப்பதாலேயே இப்பிரச்சினை ஏற்படுகின்றது. பெண் மருத்துவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவின் காரணத்தால் நடைமுறையில் இருக்கும் மருத்துவ வசதிகளை பயன்படுத்த பெண்கள் தயங்குகின்றனர். நடைமுறையில் இருக்கும் சுகாதார சேவைகள் கூட பெண்களுக்குரிய குறிப்பிட்ட தேவைகளைக் கவனியாது

விடுகின்றது. உதாரணமாக மகளிர் நோய் சம்பந்தமான சேவைகள் போதியளவாக இருப்பதில்லை. மாதவிடாய்க் காலங்களில் பெண்களுக்குப் போதிய சுகாதார வசதிகள் இல்லை. கருப்பை வாய்ப்புற்று நோய் அல்லது யோனியில் ஏற்படும் தொற்று முதலிய ஆபத்தான நோய்கள் கண்டுபிடிக்கப்படாது இருக்கின்றன. பாலியல் உறவின் மூலம் தொற்றக்கூடிய நோய்கள் சம்பந்தமான ஆலோசனைகள் இருப்பதில்லை. இளம் வயதில் திருமணம் செய்தலும் கர்ப்பமாதலும் ஆரோக்கியத்தைப் பாதிக்கிறது என அறியப்பட்ட போதிலும் இளம் பெண்களுக்காக எந்தத் திட்டமும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. ஆண்துணைகளை இழந்த பெண்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பல குறிப்பான பிரச்சினைகள் வெளிக்கொணரப்படுவதில்லை.

சேவைகளை வழங்குவது சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் கூட சுகாதாரப் பராமரிப்பைப் பெற்றுக் கொள்வதைச் சிக்கலாக்குகிறது. செளகரியமற்ற மருத்துவ சேவை நேரங்கள், வீட்டுப் பொறுப்புக்களை முடிப்பதில் பெண்கள் அதிக நேரம் செலவழித்தல், மருத்துவசேவை நிலையத்தின் அதிக தொலைவு, பாதுகாப்பற்ற பிரயாணம் என்பவற்றுடன் பெண்கள் தம் அன்றாட அலுவல்களைக் கவனிக்க முடியாத அளவுக்கு நோய் அதிகரிக்கும் வரை மருத்துவரிடம் செல்லாமையே பொதுவான பிரச்சினைகளாகும்.

இவர்களுள் சில பெண்கள் மனோ நிலை, உணர்வு நிலை பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ளனர். கணவனுடைய எதிர்பாராத அல்லது அதிர்ச்சியூட்டக் கூடிய இழப்பானது தீவிரமான மனோ நிலை மற்றும் உணர்வு நிலை அதிர்ச்சிக்குக் காரணமாகிறது. பல பெண்கள் குடும்பப் பொறுப்புகள் காரணமாக இவ்வாறான இழப்புகளை பொறுமையுடன் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

சிலவேளைகளில் இவ்வாறான இழப்புகளின் அதிர்ச்சியைத் தனியாகவே அனுபவிக்க வேண்டியுள்ளது. தம் சகாக்களின் இறப்பின் அல்லது காணாமல் போதலின் பின்னரும் சில பெண்கள் இடம் பெயர்ந்தவர்களாகித் தமக்கு அந்நியமான சூழல்களை எதிர் கொள்கின்றனர். குடும்பத்தினதும் சமூகத்தினதும் ஆதரவை இழக்கும் போதும், அதிர்ச்சிக்குள்ளான ஏனைய குடும்ப அங்கத்தவர்களுடன் பழகும் போதும் உணர்வு ரீதியான சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. பல பெண்கள் அச்ச மூட்டும் இராணுவ நடவடிக்கைகளையும், இவ்வாறான பழைய சம்பவங்கள் மீண்டு விடுமோ என்ற அச்சதையும் அனுபவிப்பவர்களாக உள்ளனர். இதனால் ஏற்படுகின்ற மன அழுத்தம், தீவிர அதிர்ச்சி என்பன உணவு முறை, தூக்கம் என்பவற்றில் ஒழுங்கீனத்தையும் பதட்டத்தையும் விளைவிக்கிறது. இவ்வகை மன அழுத்தங்கள் தீவிர பிரகத்திக்கும், சூழ்ப்பகரமான நடத்தைக்கும், தம்மைத்தாமே துன்புறுத்துகின்ற நிலைமைக்கும் ஒருவரை இட்டுச் செல்வதோடு உளத்தாக்கத்தால் பாதிக்கப்படக்கூடிய நோய்களையும் உருவாக்குகிறது.

வீடமைப்புக்கூட ஒரு அவசிய தேவையாகும். இடம் பெயர்ந்தவர்களுக்கும், மீள்குடியமர்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் அமைக்கப்படும் வீடுகள் சிறிய ஓலைக்குடிசைகளாக உள்ளன. இவற்றை அடிக்கடி திருத்தவும் வேயவும் வேண்டியுள்ளது. அரசும் சில அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களும் அடிப்படை நிர்மானத்துக்குரிய மூலப் பொருட்களை வழங்குவதுடன் தேவையானபோது மீளமைப்புச் செய்வதற்குரிய மரம், ஓலை என்பவற்றையும் வழங்குகின்றன. அதிகமாக இவ்வீடுகள் தற்காலிகமானவையே. மீளக் குடியமர்த்தப்பட்டோர் விடயத்தில் இவ்வீடுகள் மீளமைக்கப்பட வேண்டியது மிக அவசியம்.

அரசினது ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட உதவித்திட்டத்தினால் சில மீளக்குடிய மர்த்தப்பட்ட குடும்பங்களுக்கு வீடமைப்பு மானியமாக ரூபா 25000 வழங்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும் இம்மானியம் போதுமானதாக இல்லை. இவ்வீடுகள் போதிய சுகாதார, சமையல், சுத்தப்படுத்தும் வசதிகளின்றி முழுமையற்றவையாயும் பெண்களின் வேலைப்பழுவை மேலும் அதிகரிப்பனவாயும் உள்ளன.

பல பெண்கள் சமூகம் தம்மீது கொண்ட எதிர் மறை அணுகுமுறை பற்றி அங்கலாய்த்துக் கொண்டனர். பெண்கள் 'விதவைகள்' என தனித்து ஒதுக்கப்படாத போதும் அமங்கலமானவர்களாகவும் விழாக்களிலும், கொண்டாட்டங்களிலும் விரும்பப்படாதவர்களாகவும் தாம் கருதப்படுவதாகத் தெரிவித்தனர். சுதந்திரப் போக்குடையவர்களாகவும் ஆடை அணிதலில் குறிப்பிட்ட விதி முறைகளை மீறுபவர்களாகவும் இருந்தால் விமர்சிக்கப்பட்டனர். உதாரணமாக வர்ண சேலை அல்லது நகைகள் அணிதல் விமர்சிக்கப்பட்டது. அத்துடன் அவர்களது கணவர்களது இறப்பிற்குக் காரணமானவர்களெனவும் குற்றம் சாட்டப்பட்டு துரதிருஷ்டமுள்ளவர்கள் என உறவினர்களால் ஒதுக்கப்பட்டனர். அவர்களுடைய தனிப்பட்ட பாதுகாப்பின் தேவையை அவர்கள் வலியுறுத்திக் கூறினார்கள். தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் உள்நாட்டுப் போர் மீண்டும் தங்களை இடம் பெயர்ந்தவர்களாக்கிவிடும் என்று அதிகமான பெண்கள் அஞ்சுகிறார்கள். அவர்களது பிள்ளைகள் கைது செய்யப்பட்டு விடுவார்கள் அல்லது காணாமல் போய்விடுவார்கள் என்பதும் அவர்களது பயமாக உள்ளது. திடீர் சுற்றிவளைப்பு அடையாளம் காணப்படாத அதிகாரிகளால் மறியல் வைக்கப்படுதல், பாதுகாப்பு அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொள்ளாததில் பயம், திடீர் சோதனை, இராணுவமல்லாத குழுக்கள், ஊர்காவல் படையினர் பற்றிய பயம், தனியே பிரயாணம் செய்வதிலும் இரவில் வெளியில் திரிவதிலும் பயம் போன்ற விடயங்களை அப்பெண்கள் கவலையுடன் சுட்டிக்காட்டினர்.

மற்றுமொரு பிரச்சினை என்னவெனில் ஆண்துணைகளை இழந்த பெண்களின் எண்ணிக்கை பற்றிய சரியான கணிப்பீடு பிரதேச செயலகங்க

ளிலோ அல்லது பிராந்திய அரசாங்க அதிகாரிகளிடமோ இல்லை. இருக்கின்ற புள்ளி விபரங்கள் கூட பால், வயது, திருமண அந்தஸ்து என்பவற்றைக் கொண்டு பகுக்கப்படாமல் உள்ளன. கிராமமட்டத்தில் பணிபுரியும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களிடம் கூட இது பற்றிய முழுமையான மதிப்பீடுகளில்லை. இந்நிறுவனங்கள் பாதிக்கப்பட்ட இப்பெண் குழுக்களை அடையாளம் காண்பதற்கு வாய் மூலக் கூற்றுக்களையே நம்பியிருக்கின்றன. அதே வேளை சில பிரதேசங்களில் விதவைகளுக்கு அரசினது ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட உதவித்திட்டத்தின் மூலம் நஷ்டஈடு வழங்கப்பட்டுள்ளது. பண ஒதுக்கீடு இப்பெண்களுக்கு செய்யப்பட்டுள்ள போதும் இவர்கள் இது பற்றி அறிந்திருக்காததோடு பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளும் அப்பணத்தை வழங்குவதில்லை. இறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் பெறமுடியாமையும் பணம் பெற முடியாமையுடைய காரணமாக அமைகிறது. அத்துடன் நட்டஈடு பெறும் துணையை இழந்த பெண்களின் எண்ணிக்கை வெளியிடப்படுவது இல்லை.

கணவன்மார் காணாமல் போன நிலையிலுள்ள பெண்களே அதிக பாதிப்புக்குள்ளாகின்றனர். இறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் பெறலாம் என அரசு தீர்மானிக்கும் வரை உதவி பெறும் வழியற்றவர்களாகவே இவர்கள் உள்ளனர். கணவர் காணாமல் போன பிறகு ஒரு பெண் ஏழு வருடங்கள் இறப்புச்சான்றிதழுக்காகக் காத்திருக்க வேண்டிய விதியே முன்னர் இருந்தது. தற்போது இவ்விதி ஒரு வருடமாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. நீதிபதியின் முன்னால் கிராமசேவை அதிகாரி காணாமல் போனதை அத்தாட்சிப் படுத்தியதும் நீதிபதியின் கட்டளைப்படி இறப்புச் சான்றிதழ் வழங்கப்படும். எவ்வாறெனினும் மனிதாபிமான அடிப்படையில் இவர்களுக்கு இறப்புச் சான்றிதழ் வழங்க வேண்டியது ஓர் அவசரமான தேவையாகும். ஓய்வூதியம், சேமிப்புக்கணக்குகள், காப்புறுதி நலன்கள், நஷ்டஈட்டுக்கொடுப்பனவுகள் என்பவற்றைப் பெற இச்சான்றிதழ் அவசியமானது. இத்தகைய நிதி வளங்கள் எவ்வளவு சிறிதாயினும் அவர்களுக்கும் அவர்களில் தங்கியிருப்போருக்கும் ஒரு புதிய வாழ்க்கையைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும்.

நன்றி: ஒப்ஷன்ஸ் - ஓகஸ்ட் 1994

தமிழில் : வெ. அழகரெத்தினம்

பெண் மொழி

- ஆழியாள் -

என் ஆதித்தாயின்

முதுகிற்பட்ட

திருக்கைச் சவுக்கடி

நான் காணும் ஒவ்வொருவனது

முகத்திலும்

தழும்பாய், தேமலாய்

படர்ந்து கிடக்கின்றது.

அடையாளத்தை

உணரும் போதெல்லாம்

வீரியங் கொண்ட

ஊழிச் சவுக்கின் ஒலி

மீளவும் என்னை

வலிக்கப் பண்ணும்.

என்னைப் பிளந்து

ரத்த உடுக்கள்

வெடித்துப் பறந்து

தனித்துச் சிதறிக் கொட்டும்.

தனித்து.

அவை ஒவ்வொன்றும்

கிரகங்கள் என

உருப் பெறும்.

தன்னிச்சையாய் சுற்றிவரும்
தாளலயத்துடன்

அங்கு
எனக்கென
ஓர் பிரபஞ்சம்
என்னால் உருவாகும்
அப்போது உயிர் பெறும்
எனக்கான
வரிவடிவங்களுடன் கூடிய
என் மொழி.

அதன் பின்
தேமல் படர்ந்த எவனாயினும்
உரையாட்டும் - அப்போது
கூறுகிறேன் பதிலை,
என் மொழியில்
என் ஆதித்தாயின்
பெண் மொழியில்.

அது வரை நீ காத்திரு.

தமிழ்ச்சூழலிற் பெண் “விடுதலை”

- ராஜம் கிருஷ்ணனின் “மாறிமாறிப் பின்னும்”-
(1996) வழியாகக் கிளம்புகின்ற சில சிந்தனைகள்
பற்றிய ஒரு குறிப்பு.

- பேரா. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

ராஜம் கிருஷ்ணனின் அண்மைய நாவல்களில் ஒன்றான “மாறிமாறிப் பின்னும்” நாவலை வாசித்து முடித்ததும் (வாசிக்கும் பொழுதே) என் மனதிற்கிளம்பிய முக்கியமான வினா ‘தமிழ்ப்பண்பாடு’ என்று சொல்லிக் கொள்ளப்படும் சூழலில், பெண் “விடுதலை” / தளை நீக்கம் என்பது என்ன வடிவத்தை எடுக்க முடியும் என்பதாகும்.

1996 இல் பிரசுரிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள இந்நாவல் பெண்நிலை வாதச் சித்திரிப்பில், ராஜம் கிருஷ்ணன் காட்டும் “வளர்ச்சியின்” மேலுமொரு படியைச் சுட்டுகின்றது.

“பெண் வெறும் உடலில்லை. அவள் மகாசக்தி ஒவ்வொரு பெண் உடலிலும் அந்த உயிர்ச்சக்தி இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆண்மேலாதிக்கம், இறைவன் கருணாநிதி, இடப்பக்கம் பெண்ணுக்கு இடம் கொடுத்தான். அதனால் அவள் அவனுள் அடக்கம் என்று தத்துவம் பேசுகிறது. அவளுடைய உரிமையைப் பறிப்பதற்கு நியாயம் கற்பிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அவள் தன்னை ஒடுக்கும் ஓர் இனத்தை ஒவ்வொரு கணமும், வயிற்றில் வைத்துக் காத்துப்பேணி, உயிரையும் துரும்பாக்கி வளர்த்தெடுக்கின்றாள்.

அத்தகைய தாய்க்குலம் வளரக்கூடாது என்று அழிக்கச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தும் ஒரு சூழலை உருவாக்கியிருக்கிறது இன்றைய சமுதாய ஆதிக்கம். எனவே சீர்குலைவுகளின் உச்சத்தில் ஒரு வழி பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை இன்று தேவையாக இருக்கிறது.

இந்தப்புனைகதை உண்மையான நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையில் எழுப்பப் பெற்றதாகும்”

என்று கூறுகிறது முன்னுரைக் குறிப்பின் பிரதான பகுதி.

வயது வந்த இரண்டு பையன்களின் தாயான ஒரு பெண் மூர்க்கத்தனமான தனது கணவனது தனக்கிழைக்கும் கொடூரத்திலிருந்தும் இந்தக் கொடூரம் ஏற்படுத்துகின்ற அந்நியப்பாடுகள் காரணமாக ஒவ்வாத போக்குகளுக்கு ஆட்படும் பிள்ளைகளின் போக்குக் காரணமாகிய குடும்ப இறுக்கம் விடுபட்டுப் போகின்ற நிலையிலிருந்தும், தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் படத் தள்ளப்படும் ஒரு பெண் (ரேவதி) ணுக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள் தான் "மாறி மாறிப் பின்னும்" என்ற நாவலாக அமைகின்றது.

இலக்கிய ரீதியில் இந்த நாவல், ராஜம் கிருஷ்ணனின் இதற்கு முந்திய நாவல்களில் காணப்படாத சித்திரிப்பு (depiction)ப் பாங்குக்கு முக்கிய இடம் கொடுக்கிறது. பெரும்பாலான தமிழ் நாவல்களைப் போன்ற "எடுத்துரைப் பையே" (narratives) ராஜம் கிருஷ்ணனின் நாவல்களில் காணக்கூடியதாக விருந்தது. வேறுபட்ட கதை எனினும் பொதுவான கதைசொல்லும் பாங்கு ஒன்று தான். இந்த நாவலில் சில இடங்களில் - குறிப்பாக பெண்ணைச் சக்தியென்று எடுத்துக் கூறும் இடங்களில் (உ+ம் இறுதிப்பாகம்)- கதையாகக் கூறிச்செல்லாமல், நிலைமையைச் சித்திரிக்கும் (depict) தன்மையைக் காணலாம். இதனைப் பிரதானமாக அவ்விடங்களில் கையாளப்படும் உரைநடையிற் கண்டு கொள்ளக் கூடியதாகவிருக்கின்றது. இந்த உரைநடை தமிழின் பிரபல பாணி நடையாளர்களை (stylists) நினைவூட்டுகின்றது. ஆனால் இந்தச் சித்திரிப்புக்கள் கதையோட்டத்தின் மையப் பொருள்களை முதன்மைப்படுத்தி, அந்த உணர்ச்சிகள், சம்பவங்களைச் சித்திரிப்பதிலும் காட்டியிருந்தால் மேலும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் என்று கூறத்தோன்றுகிறது. அத்தகைய பகுதிகள் இல்லாமலில்லை. ஆனால் அவை நாவலின் பொதுவான ஓட்டத்தினுள் சற்று அமிழ்த்தி விடுகின்றன. எவ்வாறாயினும் இந்நாவல் ராஜம் கிருஷ்ணனின் மொழிக்கையாளுகை (Handling of prose) யில் ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டத்தைக் காட்டுகின்றது.

இந்நாவலின் பிரதான பாத்திரம் ரேவம்மா எனும் ரேவதி. குடும்ப வாழ்க்கையின் கொடூரங்களுக்கு ஆட்பட்டு விடுதலைக்குத் துடிதுடிக்கும் பெண் இவர், இவருடைய 'அருத்தல்கள்' 'பாடுகள்' தான் நாவலின் தளம். ஏன் இந்தப் பெண் இவற்றைத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று மற்றவர்கள் கேட்குமளவுக்கு துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்கிறாள்.

இந்தப் பெண்ணின் பின்புலம் பற்றிய கதை, இந்தப் பாத்திரம், தனக்குத் தானே வரித்துக் கொள்ளும் பாடுகளுக்கான நியாயப்பாட்டைத் தருகிறது. இவளின் தாயாரே குடும்பம் என்ற நியமத்துக்கு அப்பாற் சென்றவள். ரேவதி பாத்திரத்தின் வார்ப்பில் / வளர்த்தலில் நம்பகமான நியாயப்பாடு காணப்படுகிறது.

ஆனால் நாவலை வாசித்துக் கொண்டு போகும் பொழுது, இத்தனை துன்பங்களும் ஒரு பெண்ணுக்கு வரவேண்டுமா என்ற கேள்வி மனதில் எழுகிறது. அந்தவகையில் இது "நாடகவழக்கு" (நாட்டிய தர்மி) ப்பயக்கிறதே. ஆனால் இது உண்மைக் கதையினடியாக எழுதப்பெற்றது என்று

ஆசிரியர் சொல்கிறார். உண்மை புனைவிலும் விசித்திரமானது. (Truth is stranger than fiction) என்ற கூற்றே நினைவுக்கு வருகிறது.

இந்த நாவல் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் ஒரு முக்கிய சமூகவியல் உண்மையை வலிவுடன் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“குடும்பம் எனும் அமைப்பிலிருந்து ஒரு பெண் தன்னை விடுவித்துக் கொள்வது தமிழ்ப் பண்பாட்டில் மிகச் சிரமமான ஒன்றாகவே இன்னும் உள்ளது.

எனவே நமது பண்பாட்டில் குடும்பம் பற்றிய கருத்து நிலை (Ideology) மாற வேண்டுவது அவசியமாகிறது. அப்படி மாறிய ஒரு கருத்து நிலைத் தளத்தைக் கொண்ட ஒரு குடும்பமாகவே, ரேவதிக்கு உதவி செய்கின்ற (உண்மையில் ரேவதி கணவன் சொல்பவற்றை மேலும் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பதைச் சொல்லிய) சமதியின் குடும்பம் அமைகின்றது. சமதியின் குடும்பத்தில் உண்மையான தம்பதிச் சமத்துவம், பொறுப்புப்பகிர்வு காணப்படுகின்றது.

இந்த “எதிரணிநிலை” (contrast) கண்முன்னே தெரிகிறது. சமதியின் குடும்பம் பற்றிய குறிப்புகள் இதனைத் தருகின்றன.

இந்த நாவலின் அசாதாரணத் தன்மையை ரேவதி சந்திக்கும் பாத்திரங்களின் இயல்புகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தம்பி, ரங்கப்பா, தம்பி வீட்டிற் சந்திக்கும் பெண், ரங்கப்பாவின் குடும்பம் ஆகியனவற்றையும் இணைத்து நோக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது.

ரேவதி இறுதியில், மலைப்பகுதியிலுள்ள ஒரு எஸ்டேட்டிலுள்ள மக்களிடையே, அவர்களின் எளிமை நிறைந்த பண்புகளிலேயே உண்மையான “புகலிடத்தை”க் காணக்கூடியதாக விருக்கின்றது.

நமது பண்பாட்டில் நகர்ப்புற, மத்திய தரவர்க்கச் சூழலுக்குள் வரும் குடும்பப் பிரச்சினைகளுக்கு அந்தச் சூழலுக்குள்ளேயே தீர்வு காண முடியாதுள்ளது என்பதை இந்நாவல் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது. என்றும் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பெண்ணை மகாசக்தியென்று இந்துப் பாரம்பரியம் சொல்லும் கருத்து நிலையை ஆசிரியர் ஏற்றுக் கொள்வது புலனாகிறது. பெண்நிலைவாத விமர்சகர்கள் எந்த அளவுக்கு இதனை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பது கேள்விக்குரியதே.

தமிழ் நாவலின் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் பெண் நிலைச் சித்திரிப்பிலும் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளவர்கள் அவசியம் வாசிக்க வேண்டிய நாவல் இது.

மாறிமாறிப் பின்னும், கண்காணாத இடத்திலேயே துன்பப்படும் பெண்புகலிடம் தேடவேண்டியுள்ளது என்பது சிலையெழுத்தாக மேற்கிளம்புகின்றது.

யசோதரா

- ஹீரா பன்ஸோடெ (Hira Bansode) -

ஓ யசோதரா!

கனவில் வரும் கடும் வேதனைபோல்

நீ இருக்கிறாய்,

வாழ்நாள் முழுவதும் துக்கம்.

உன்னைப்பார்க்க எனக்கு துணிச்சலில்லை

புத்தரின் மெய்ஞானம்

எங்களுக்கு ஒளியூட்டியது

ஆனால் நீயோ இருட்டினை உள்ளிழுத்துக் கொண்டாய்

உனது வாழ்க்கையில் நீலப்புள்ளிகளும்

கருப்புப் புள்ளிகளும் கறையேற்படுத்தும் வரை.

சிதறுண்ட வாழ்க்கை, எரிந்துபோன வாழ்க்கை,

ஓ யசோதரா!

மிருதுவான வானம் உன்னிடம் தஞ்சமடைகிறது

உனது ஒளிர்கின்ற ஆனால் பயனற்ற வாழ்வைப்பார்த்து

வேதனையடைந்த நட்சத்திரங்கள் கண்ணீர் உருக்கின்றன.

எனது இதயம் உடைகிறது

அந்திமாலைப் பொழுதைப்போல மங்கிக் கொண்டிருக்கும்

ஒப்புயர்வற்ற உன் அழகைக் கண்டு

உனது காதலனிடமிருந்து அது பிரிந்திருப்பதைக் கண்டு

மௌனமான உன் பெருமூச்சைக் கேட்டு

சொர்க்கலோக ஆனந்தம் பற்றிய வாக்குறுதி
பொய்யென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஒன்றை மட்டும் எனக்குச் சொல் யசோதரா,
சீறும் புயலை உனது சிறிய கரங்களில்
எவ்வாறு உள்ளடக்கினாய்?

உனது வாழ்க்கை என்ற கருத்தே
பூமியை நடுங்கச் செய்கிறது
ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளைக்
கரைமீது மோதச் செய்கிறது
உனது வாழ்க்கை நழுவிச் சென்ற பொழுதில்
நீ நினைத்துப் பார்த்திருப்பாய்
கடைசி விடை பெறும் போது
சித்தார்த்தன் இட்ட கடைசி முத்தத்தை.
அந்த மென்மையான இதழ்களை.
ஆனால் கண்ணே

அந்த முத்தத்திலிருந்த
நெஞ்சை உருக வைக்கும் வெப்பத்தை
அச்சந்தரும் ஆற்றலை, தட்டியெழுப்பும் ஆற்றலை
நீ அறிந்திருக்கவில்லையா?
மின்னல் தாக்கியது,
ஆனால் உனக்கு அது தெரியவில்லை.
நீ படுத்திருந்த இடத்திலிருந்து
வெகு தொலைவிலுள்ள ஒரு மாபெரும் உன்னதம் நோக்கி
அவன் சென்று கொண்டிருந்தான்....
அவன் சென்றான், வென்றான், ஒளிர்ந்தான்.
அவனது வெற்றிபற்றிய பாடல்களை நீ கேட்ட போது
உனது பெண்மை அழுதிருக்கும்.
கணவனையும் மகனையும் இழந்த நீ

வேர் பிடுங்கப்பட்ட இள வாழை மரம் போல
 உன்னை உணர்ந்திருப்பாய்
 ஆனால் வரலாறோ உனது மாபெரும்
 தியாகக் கதையைச் சொல்வதில்லை.
 சித்தார்த்தன் மட்டும் 'சமாதி' என்ற
 சொல்விளையாட்டில் இறங்கியிருந்திருந்தால்
 உன்னைப்பற்றிய மாபெரும் காவியமொன்று
 எழுதப்பட்டிருக்கும்!
 சீதையையும் சாவித்திரியையும் போல் நீ
 புராணங்களிலும் ஒலைச்சுவடிகளிலும்
 புகழ் பெற்றிருந்திருப்பாய்
 ஓ யசோதரா!
 இந்த அநீதியைக் கண்டு நான் வெட்கப்படுகிறேன்
 ஒரு புத்தவிகாரத்தில் கூட
 உன்னைக் காண முடிவதில்லை.
 உண்மையிலேயே நீ ஒரு பொருட்டில்லையா?
 ஆனால் பொறுத்திரு - இப்படி வேதனைப்படாதே.
 நான் உனது அழகிய முகத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன்
 சித்தார்த்தனின் மூடிய கண்ணிமைகளுக்கிடையே
 நீ இருக்கிறாய்
 யசு, நீ மட்டுமே.

★ ஹீரா பன்ஸோடெ, மராத்திய தலித் இலக்கியப் படைப்பாளிகளில் ஒருவர். ஹீரா பன்ஸோடெ தலித் நிலைப்பாட்டிலிருந்து மட்டுமின்றி ஒரு பெண்ணிலைவாத நோக்கிலிருந்தும் இக் கவிதையை எழுதியிருப்பது தெளிவு. புத்தரை வரலாறு அறியும். ஆனால் அவரது மனைவி யசோதராவை? புத்தர் உன்னதம் நோக்கிச் சென்றுவிட்டார். ஆனால் யசோதராவின் வாழ்வு...? இத்தகைய கேள்விகளை எழுப்புகிறார் ஹீரா. மராத்தியக் கவிதையின் ஆங்கில மொழியாக்கம் இடம் பெற்றுள்ள தொகுப்பு: Arjun Dangle (ED), Poisoned Bread, Translation From Modern Marathi Dalit Literature, Orient Longman, 1992.

நன்றி:- அவ்வப்போது பறித்த அக்கரைப் பூக்கள்

மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிந்

- கவிதா -

'கிறில்' களுக்கிடையே இருக்கிற சிறிய இடைவெளிகளில் கை விரல்களைக் கோத்துத் தொற்றிக்கொண்டிருக்கிறாள் இந்த நாலரை வயதுக் குழந்தை. அவளைக் கடிந்துகொள்ள எனக்கு மனம் வரவில்லை, பதிலாக, 'விழுந்துவிடாமல் இருக்க வேண்டுமே' என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இவளைப் பார்க்கையில், தோளால் வழிகிற 'பெட்டி கோட்ரேப்'பை, கையை உயர்த்தி உயர்த்திச் சரிசெய்து கொண்டு கிழுவை வேலிகளில் பொன் வண்டு தேடித் திரிகிற ராஜியை அப்படியே நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிகிறது. மூக்கால் எட்டிப் பார்க்கிற சளியை உறிஞ்சி உறிஞ்சி உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு, "ஊயேய்! மழைத் தூற்றில் நனையாதேயடி." என்று அக்கா அதட்டினால் சினுங்கிக் கொண்டு ஓடுகிற அவளை இப்பொழுதும் கூட கண்முன்னால் நிற்பது போலக் கற்பனை செய்ய முடிகிறது.

'குஞ்சியம்மா' என்றுதான் அக்காவின் அல்லாக் குழந்தைகளும் என்னை அழைப்பார்கள். அவள் மட்டும் 'குஞ்சம்மா' என்பாள். நெற்றியிலும் கைகளிலும் ஓடுகிற பச்சை நரம்புகளை எல்லாம் பார்க்க முடிகிறமாதிரி, வருத்தம் வந்து வெளுத்துப்போனதுபோல ஒரு வெண்மையான நிறம். எலும்புகள் அனைத்தும் வெளியே தெரிகிற மாதிரி ஒட்டலாய் இருப்பாள். நீண்ட நாட்களுக்குக் கட்டை விரலை வாய்க்குள் போட்டுச் சப்பிக் கொண்டிருந்தாள். ஆதலால் முன்பர்கள் இரண்டும் சற்றுத் தூக்கலாய்த் தெரியும். வளர்ந்த பின்னும் கூட, இந்தக் கட்டை விரல் சப்பும் வழக்கமே, கூச்சப்படும் போதும், வெட்கப்படும் போதும், பொதுவாக உணர்ச்சி வசப்படும் போதும் கட்டை விரல் நகத்தைக் கடிக்கிற பழக்கமாய் மாறிவிட்டிருந்தது.

அவருடைய ஏழு அல்லது எட்டாவது வயதுக்குப் பிறகு சில வருடங்கள் நான் அவளைக் காணவில்லை. ஏனென்றால் அப்பாவுக்கு வேலைமாற்றம்

வெளியூருக்குக் கிடைக்க, என்னை ஒரு பள்ளிக்கூட விடுதியில் சேர்த்தார்கள். விடுமுறைகளுக்கெல்லாம் அப்பா அம்மாவிடமே போய்க்கொண்டிருந்தேன். ஊருக்குப் போக வாய்க்கவில்லை.

ராஜியின் பன்னிரண்டாவது வயதில், அவள் பெரியவளானபோது ஊருக்கெல்லாம் சொல்லித் தண்ணீர் வார்த்தார்கள். எங்களுக்கும் அழைப்பு வந்தது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே வந்துவிடும்படி பெரியம்மாவும் அக்காவும் சேர்ந்து வருந்தி வருந்தி அழைத்திருந்தார்கள். அப்பா, என்னையும் அம்மாவையும் அவர்கள் கேட்டபடி முன்பாகவே அனுப்பச் சம்மதித்தார். அவருக்கு விடுமுறை கிடைக்கவில்லை. எனக்கு ஒரே உற்சாகம். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு ஊருக்குப் போகப் போகிறேனே! உயரமான வேப்ப மரத்தில் கட்டியிருக்கும் ஊஞ்சலும், பால்போன்ற நிலவும், மெலிந்த பெண்ணான ராஜியும்தான் ஊரை நினைக்கும் போது என் ஞாபகப் பின்னணிக்கு வருபவை. “ராஜி எப்படி வளர்ந்திருப்பாள்?” என்று கற்பனை பண்ணிக்கொண்டே போனேன்.

ராஜியைப் பார்த்தபோது எனக்கு அதிசயமான அதிசயம். இப்படி ஒரு வளர்த்தியா, நான்கு வருடங்களுக்குள்? அந்தத் தூக்கலான முன்பற களைக்கூடக் காணவில்லை. நன்றாக வளர்ந்து வாளிப்பாக இருந்ததில் பற்கள் உள்ளடங்கியது மாதிரித் தோன்றியது என்று உணர்ந்தேன்.

“ராஜி! பொன்வண்டு பிடிப்பதில்லையா நீ இப்போ?” என்று கேட்டேன். சிரித்தாள். கன்னம் குழிந்தது. கட்டைவிரல் வாய்க்குப் போயிற்று.

“ஐ! இப்பவும் விரல் சப்புவாயா?” என்று நான் அதிசயத்துடன் கேட்கவும் எல்லோரும் சிரித்துவிட்டார்கள். அவள் நகத்தைக் கடித்தாள்.

அன்று ராத்திரி, அவள் என் அம்மாவிடம் அழுதபோது தான் அவள் கூச்ச சபாவம் எனக்குத் தெரியவந்தது.

“சின்னப் பாட்டி, எனக்குச் சரியான வெக்கமாய் இருக்கு; ஊருக்குச் சொல்ல வேண்டாம் என்று கெஞ்சக் கெஞ்சக் கேட்கிறார்கள் இல்லையே..... பிறகு நான் எப்படிப் பள்ளிக்கூடம் போவது, வகுப்புப் பொடியன்கள் எல்லாம் பகிடி பண்ணுவான்களே” என்று தவித்தாள். ‘எப்படியாவது, அம்மா இந்த ஏற்பாட்டை நிறுத்திவிடமாட்டாளா?’ என்ற ஆதங்கம் அவள் குரலில் தொனித்தது.

அந்த ஊரிலேயே இருந்த கலவன் பாடசாலையில் அப்போது அவள் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். ‘நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடப் பையன்கள் எல்லாம் வித்தியாசமாய்ப் பார்ப்பார்கள்தானே’ என்று நான் நினைத்தேன்.

“அதுதானே அம்மா, ‘இதோ எங்கள் வீட்டில் ஒரு பெண் திருமணத்

திற்குத் தயார்' என்கிறமாதிரி இதென்ன விசர் வேலை?" என்று வெளிப்படையாய் அவளுக்கு நான் வக்காலத்து வாங்கியபோது அம்மா கண்ணாலேயே என்னைத் தடுத்துவிட்டாள்.

“ராஜி, உன்னைப்போலத்தான் சில பெண்கள் இப்படிக் கூச்சப்பட்டுக் கூச்சப்பட்டு பெண்மையையே ஏதோ அவமானகரமான விஷயமாக நினைத்துக் குழம்பிப் போகிறார்கள். நீ பெரிய மனுஷியானால் பெரிய மனுஷியாக நினைத்துத்தான் உன்னைச் சுற்றியிருக்கிறவர்கள் எல்லாம் பழக வேண்டும். உனக்கும்கூட நீ பெரியவளாகிவிட்டதாய் உள்ளுணர்வு ஏற்பட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் குழப்பம்தான் ஏற்படும். என்றைக்கிருந்தாலும் வெளிப்படவேண்டிய உண்மைதானே ராஜி, கவலைப்படாதே.”

அம்மா ஆயிரம் சொன்னாள். ராஜி அழுவதை நிறுத்தவில்லை, பெரியம்மாவும் அக்காவும் கெஞ்சினார்கள். அத்தான் அவளை அந்தப் பாடசாலையில் இருந்து விலக்கி நகரத்தில் ஒரு பெண்கள் பாடசாலையில் சேர்த்து விடுவதாக உறுதி கூறினார். அவர்களுடைய நோக்கம், அவர்களுடைய ஒரே ஒரு பெண்ணான அவளுக்கு செய்யவேண்டிய சிறப்பெல்லாம் செய்துபார்த்து மகிழ வேண்டும் என்பது தான்.

ராஜி இதை உணரவில்லை. கடைசிவரை அழுதாள். கொண்டாட்டத்தன்றும் அவள் முகம் வாடியே இருந்தது. புகைப்படங்களில் எல்லாம் பேயறைந்தாற்போல இருந்தாள். அதற்காக அக்கா, பிறரும் வெகுநாட்களுக்கு அவளை ஏசிக்கொண்டிருந்தாள்.

எங்கள் குடும்பத்தில் அம்மா, பெரியம்மா, மாமாமார் எல்லோருடைய குடும்பத்தினரும் ஒன்றாக கூடுவது ஏதாவது நல்லது கெட்டது நடந்தால்தான்.

மறுபடியும், ராஜியின் கல்யாணத்துக்கு எல்லாரும் கூடினார்கள். இப்படியான வேளைகளில் உற்சாகத்துக்கும் கலகலப்புக்கும் குறைவிராது. சின்னவர்களுக்கெல்லாம் ஒரே குஷிதான். சாப்பாட்டு நேரம்தான் அம்மாக்களின் கண்களில் தென்படுவார்கள். எங்கே புழுதி அளைகிறார்களோ என்று அம்மாக்களும் கவலைப்படமாட்டார்கள். உடுப்பு மாற்றுகிற நேரம், அதிகம் அழுக்காய் இருந்தால் ஒரு 'குட்டு' கிடைக்கும். மற்றப்படி, பூரண சுதந்திரமாக விளையாடுவார்கள்.

அம்மாக்களும் ஊர் வம்பெல்லாம் அலசி ஆராய்வார்கள். தங்கள் குடும்ப விஷயங்களைப் பேசுவார்கள். யார் யார் புதிதாக நகை வாங்கியிருக்கிறார்கள், எந்தெந்த நகைகளை மாற்றிச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று பார்ப்பார்கள். 'கொண்டை' ரகங்களைப்பற்றியும், குழந்தைகளின் சட்டைப் 'பற்றேன்' களைப்பற்றியும் பேசுவார்கள். கணவர்களுடைய உத்தியோக உயர்வைப்பற்றி, சிங்களத் தேர்ச்சி பெறாமையால் 'இங்கிறமென்ற'

கிடைக்காததைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். குடும்பம் என்றால் பேசுவா விஷயம் கிடைக்காது? நாளாந்த வாய்ப்பாட்டு ரீதியான 'ரூட்டின்' முறையிலிருந்து ஒரு மாற்றமாகக் கிடைக்கிற சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகவே பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள்.

அத்தான் பெரிய கவர்ன்மெண்ட் உத்தியோகத்தார். ராஜியின் கல்யாணத்தைப் பிரமாதமாக ஏற்பாடு செய்திருந்தார். சாஸ்திரப் பற்று அதிகம். நல்ல நாளை வெகு கவனமாகத் தேர்ந்தெடுத்து இரவில் முகூர்த்தம் வரும்படி பார்த்துக்கொண்டார். பகல் முகூர்த்தம் சிறக்காதாம்.

ஊருக்கெல்லாம் அழைப்பு கொடுத்தார் - 'தயவுசெய்து அன்பளிப்புக் களைத் தவிருங்கள்' என்ற குறிப்புடன், சங்கீதக் கச்சேரி - நாதஸ்வரக் கச்சேரி எல்லாம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

மாப்பிள்ளை இங்கிலாந்தில் டாக்டராய் இருந்தார். இனி இங்கேயே வந்துவிடப் போவதாய்ச் சொன்னார்கள். ஒரே பெண் குழந்தை அல்லவா ராஜி, எப்படி விட்டுப் பிரிவார்கள்?

எல்லோரும் சந்தோஷமாய் இருந்தார்கள் - ராஜியைத் தவிர, அழுது அழுது மாய்ந்துபோனாள் அவள். தனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம் என்று ஒற்றைக் காலில் நின்றாள்.

ஏதாவது காதல் விவகாரமோ என்று யாராவது கேட்டால் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பார்கள். ராஜியாவது காதலிப்பதாவது? அவளுடைய உறவினர், அப்பா, சித்தப்பா, மாமா, அண்ணன்மாரைத் தவிர வேறு ஆண்பிள்ளைகளின் முகத்தையாவது பார்த்திருப்பாளா என்பதே சந்தேகம்தான். காதல் என்ற சொல்லே அவளுக்கு அலர்ஜி' என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

'கல்யாணம் வேண்டாம்' என்று அவள் சொன்ன போது அவளை ஒரு 'மனுசி'யாக நினைத்து அவளுடைய அபிப்பிராயங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று யாரும் நினைக்கவில்லை, எல்லோருக்கும் பச்சைக் குழந்தையாகத்தான் அவள் தென்பட்டாள். கல்யாணம் வேண்டாம் என்று அறியாமையால் கூறுகிறாள் என்று நினைத்தார்கள். நல்ல நிலையில் வசதியாக இருக்கிறபோது பொருந்திவருகிற திருமணத்தைச் செய்யாமல் விடுகிற மடத்தனத்தை எந்தப் பெண்ணைப் பெற்றவர்களுமே செய்யமாட்டார்கள். 'ராஜிக்கு என்ன தெரியும்? குழந்தை' என்றே எண்ணிக்கொண்டு ஏற்பாடு செய்தார்கள். பையன் அவளுக்கு அத்தான் முறையானவன். நல்லவன். ராஜி போகப் போகச் சரியாகிவிடுவான் என்ற நம்பிக்கை.

ராஜியின் பிடிவாதம் எடுபடவில்லை. அழுகையில் பிராணனை விட

இருந்தாள். “ஊரெல்லாம் இந்தச் சம்பந்தத்தைப் பார்த்துப் பெருமைப்படுகது... இவள் என்னடி பெரிய கரைச்சல்” என்று அக்கா என்னிடம் குறைப் பட்டுக் கொண்டார். புத்தி சொல்லும்படி மறுபடியும் அம்மாவையே நியமித்தார்கள்.

அம்மா சொன்ன எதுவும் அவள் காதில் ஏறவில்லை. முன்பு தண்ணீர் வார்க்கும்போது நடந்த நாடகம் முழுவதும் மறுபடியும் நடந்தது.

“சும்மா இரம்மா, மாப்பிள்ளையைப் பார். எப்படி கம்பீரமாய் ராஜா மாதிரி இருக்கிறார். இப்படி ஒருத்தரைப் பிறகு எங்கேயும் தேடமுடியுமா? ராஜாத்தியல்லவா, குழந்தை மாதிரிப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாயே. அம்மாவும் அப்பாவும் எவ்வளவு கவலைப்படுகிறார்கள் பார்” என்று அம்மா முத்தாய்ப்பு வைத்தபிறகு அவள் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறினாள், “குஞ்சம்மா! பயமாயிருக்கே” என்று. அவள் உடலெல்லாம் நடுங்கியது! அதன் பிறகுதான் இதில் ஒரு சிக்கல் இருப்பதாக நான் நினைக்க ஆரம்பித்தேன்.

ராஜி ஒரே ஒரு பெண். இன்னும் பதினெட்டு வயது நிரம்பவில்லை. ஆண்களுடனேயே பழகியறியாதவள். தாம்பத்தியத்தின் தாத்தரியத்தையோ இல்லறத்தின் அந்தரங்கத்தையோ சரியானபடி அவள் புரிந்துகொண்டிருப்பாளா? என்று என்னுள் கேள்வி ஒன்று எழுந்தது. அவள் இன்னும் செம்மையாக வளர்ச்சியறவில்லை என்றே தோன்றிற்று. சரியாகச் சொல்லப்போனால், பெண்மை அவளுள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. பூஜை அறைக்கு விளக்கேற்றம்மா, ஸ்வாமிக்குப் பூக்கட்டு அம்மா; பஜனைப் பாடல்கள் பாடு அம்மா” என்று அத்தான் அவள் கவனத்தைத் தெய்வீக விஷயங்களில் தான் திருப்பிவிட்டிருந்தார். வயதுவந்த பின்னர் நகரத்தில் ஒரு கட்டுப்பாடான பெண்கள் கல்லூரியில் சேர்த்தார். பதினெட்டு நிரம்புவதற்கு முன்னர் திருமணம் செய்து வைக்கப்போகிறார். அவளோ, “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படி வாய்கிலேன்” என்று தவிக்கிறாள். இப்படி ஒரு சிக்கல்தான் ஆண்டாளுக்கும் இருந்திருக்குமோ? அவளும் கண்ணன் என்ற கற்பிதக் காதலுடன் ஒன்றித்துக்கொண்டு மானுடரிடமிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு போகத்தான் துடித்தாளோ?

அவள் எப்படியோ, ராஜியின் பிரச்சினை இதுதான். மானுடத்தின் இச்சைகள் எதுவும் அவளை அண்டவில்லை. ‘செக்ஸ்’ என்பதே ஒருவித நியாயம் இல்லா பாவம் என்பதாக ஒரு நினைவு அவளுள் ஊறிப்போய், உடலெல்லாம் கூச்சமாக வியாபித்திருந்தது. ஒரே பெண் என்று அக்காவும் அத்தானும் அவளுக்குகாக வக்காலத்து வாங்கிக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் செய்துவந்ததில் ராஜி, உலக அனுபவங்கள் எதுவுமே இல்லாதவளாக

வளர்ந்துவிட்டிருந்தாள். 'ஓவர் புரொட்டெக்ஷன்' என்பதன் முழுத் தன்மையும் ராஜியின் வாழ்வில் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது!

இப்போது நான் 'செக்ஸ் எஜுகேஷன்' நம் நாட்டில் இல்லாமையை ஒரு பெரிய குறையாக உணர ஆரம்பித்தேன். அரிஸ்டாட்டில் காலம் தொடக்கம் உலகம் பெற்றுவந்திருக்கிற அறிவை எல்லாம் ஒருவனின் மூளைக்குள் திணிப்பதுடன் கல்வியின் வேலை முடிந்து விடுகிறதா? இந்தச் சிக்கலான சமுதாயத்தில் தன்னைப் பொருத்தப்பாடுள்ளவனாக ஆக்கிக்கொண்டு வர்ழ வழிவகுப்பது அதன் வேலை இல்லையோ? எனக்குப் புரியவில்லை.

ஆதாம் ஏவாள் காலம் தொட்டு, நாடுகளின் மிகையான குடிசனப் பெருக்கம் வரை, உலகின் பாரம்பரிய வளர்ச்சி பாவமானதா என்று எண்ணிப் பார்க்கிற அளவுக்கு ராஜிக்குத் தீட்சண்யம் போதாது. தனக்குக் கணவனாக வரப்போகிற ஒரு அந்நியனை எப்படி நேருக்கு நேர் சந்திப்பது என்பதையே ஒரு பெரிய பிரச்சினையாகக் கருதிக்கொண்டு அவஸ்தைப்படுகிறாள் என்பது எனக்கு சூசகமாகத் தெரிந்தது.

அவள் விஷயத்தில் அக்காவும் அத்தானும் கொஞ்சம் பொறுமையுடன் இருந்திருக்கலாம் என்று பட்டது. முதலில் அந்த மாப்பிள்ளைக்கே 'றெஜிஸ் றேஷன்' செய்து, அவளுடன் பழகவைத்து அவள் மனதை மாற்ற முயற்சி எடுத்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று எண்ணினேன். உடனடியாகத் திருமணத்தையும் நிறைவேற்றி வைப்பதில் இத்தனை பிடிவாதம் செய்வது இந்த உலகத்துக்கும் அதன் நியதிகளுக்கும் எதிரான மன நிலைக்கு அவளைத் திருப்பிவிடலாம் என்று பயந்தேன். மூலைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டால், எலிகூடத் தன்னை எதிர்ப்பவனைத் திருப்பித் தாக்கத் தயாராகி விடுகிறதே - அதைப்போல், மனம் நிறைய வெறுப்பை வளர்த்துக் கொண்ட நிலையில் அன்பு வளர இடமேது? மாப்பிள்ளை இவளைப் புரிந்துகொள்வாரோ, மாட்டாரோ!

எனக்குள்ளே குழப்பமாக இருந்த இந்த நினைவுகளை நான் வாய் திறந்து யாருக்கும் கூறவில்லை. என்னிலும் பார்க்க வயதால், அனுபவத்தால் பெரியவர்கள் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். நான் சொல்வதை யாரும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள்; கேலி தான் செய்வார்கள் - பெரிய 'சைக்காலஜிஸ்ட்' என்று. வாயைத் திறப்பேனா நான்?

கல்யாணம் வைபோகமாக நடந்தது.

நான்கு நாட்கள் இருந்துவிட்டு எல்லோரும் விடை பெற்றோம்.

பிறகு, எத்தனையோ நாளாந்த வேலைகள், சிரமங்களுக்கிடையே சில சமயங்களில் ராஜியைப் பற்றிய நினைவும் வரும். கடிதம் எழுதி அவள்

'தாம்பத்தியம்' பற்றி அறிய வேண்டும் என்று தீவிரமாய் நினைத்துக் கொள்வேன் பிறகு மறந்து போய்விடுவேன், ராஜியிடமிருந்து கடிதம் வருவதில்லை.

ஒரு முறை ஊரிலிருந்து தலைகால் புரியவில்லை 'ஒரு வழியாக, மூரட்டுக்காளை மாதிரி நின்றிருந்த ராஜியின் சுபாவம் படிந்து விட்டதே' என்று திருப்திப்பட்டேன், "உண்மைதானா? உண்மைதானா?" என்று பலமுறை கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.

அவளுடைய கல்யாண சமயம் என்னுள் எழுந்த அசட்டுக் கற்பனை களுக்காக வெட்கினேன். நல்ல வேளை யாருக்கும் சொல்லாமல் இருந்தோமே என்று என்னையே பாராட்டிக் கொண்டேன்.

'மினக்கெட்டு' உட்கார்ந்து ராஜிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன் - என் முந்திய நினைவுகளுக்குப் பிராயச்சித்தமாகவும், என் அளவற்ற மகிழ்ச்சியைப் பிரதிபலிப்பதாகவும், ராஜியின் மண வாழ்க்கை வெற்றியாகுமா என்று நான் எவ்வளவு மறுகிக் கொண்டிருந்தேன் என்பது எனக்கல்லவா தெரியும்?

அந்தக் கடிதத்துக்கு ராஜியிடமிருந்து வந்த பதிலைப் பார்த்த போது, 'ஏண்டா எழுதினோம்' என்றிருந்தது.

ராஜி இன்னமும் அப்படியே தான் இருக்கிறாள் என்று அந்தக் கடிதம் புலப்படுத்தியது. அவள் பழைய பல்லவியையே பாடியிருந்தாள் - புதுவிதத்தில் "...குழந்தைப் பேற்றை வீட்டிலேயே வைத்துக் கொள்ளப் போகிறோம். அந்தக் காலத்தில் எல்லாம் ஆஸ்பத்திரிக்கா போனார்கள்?" என்று எழுதியிருந்தாள்.

இதைப்பற்றி நான் அவ்வளவு கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டேன், மானுடத்துக்கும் அவளுக்குமான போராட்டம் இன்னமும் ஓயவில்லை என்று தான் அந்த வரிகள் எனக்கு உணர்த்தின. 'இப்படியும் ஆகலாம்' என்று நான் நினைத்தபடியே ஆகிவிட்டிருக்கிறாளே என்று வருந்தினேன். இத்தனை நாள் விட்டுக் கொடுத்தது திருப்பித் தாக்குகிற கட்டம் என்று உணர்ந்தேன். இது தலைப்பிரசவம். மிகவும் பலவீனமாக இருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அசட்டுத்தனமாகப் பிடிவாதம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறாளே என்று கவலையாக இருந்தது.

சில நாள் கழித்து, நான் ஊருக்குப் போயிருந்தபோது ராஜியைக் கண்டேன். சற்று வாடினாற்போல இருந்தாலும் நல்ல அழகாக இருந்தாள்.

அவள் என்னைப் பார்க்க எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்த போது மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்தது. தலையில் தண்ணீர் விழாமலிருக்க, தோள் சேலையை எடுத்து முக்காடாய்ப் போட்டுக் கொண்டு, காலடிச் சேலை தரையில் தோயா

மல் சற்றே உயர்த்திப் பிடித்தபடி எங்கள் வீட்டு வாசலில் அவள் வந்து ஏறிய கோலம் கனுதேசாய் வரைந்த ராதையின் சித்திரத்தை நினைவூட்டியது. ஒரு பெண்ணின் செளந்தர்யம் என்பதின் முழு அர்த்தத்தையும் அப்போது நான் நான் கண் முன்னால் தரிசித்தேன்.

அந்தக் குளிர்ந்த வேளையிலும் அவளின் வெண்மையான நெற்றியில் முத்து முத்தாய் வியர்த்திருந்தது. அரைவாசி பின்னிய 'லேஸை'க் கையிடுவதை வைத்துக் கொண்டு நான் பிரமிப்புடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். "குஞ்சம்மா" என்று குழந்தைத்தனமாகக் கூவிய படியே வந்து என்னருகில் அமர்ந்து கொண்டாள், 'தஸ்புஸ்' லென்று மூச்சிரைத்தது அவளுக்கு.

"நீ நல்ல வடிவாய் இருக்கிறாய் ராஜி" என்று என்னை மறந்து நான் விமர்சித்து விட்டேன்.

அவள் முகம் வாடிவிட்டது. அவள் மறக்க வேண்டும் என்றிருந்த விஷயத்தை அசந்தர்ப்பமாக நினைவூட்டி விட்டேனோ என்று சங்கடப்பட்டேன் நான்.

அவள் கொஞ்சம் யோசித்தாற்போல் இருந்து விட்டு "இந்தப் பிள்ளை யோட நான் செத்துப் போய்விடுவேன் குஞ்சம்மா" என்றாள்.

"சீ கழுதை" என்று அவள் வாயைப் பொத்தினேன்.

அவள் கண்களில் நீர் துளித்திருந்தது.

"இம்மாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் இப்படி எல்லாம் பேசக் கூடாது" என்று என் அறிவுக்கெட்டியவரையில் புத்திமதி சொன்னேன், மறந்து போய்விடாமல், "பிரசவ சமயம் ஹோஸ்பிடலுக்குப் போய்விடு" என்று சொன்னேன்.

இந்த விடயத்தை விட்டு விடுங்கள் குஞ்சம்மா' என்பது, போல அவள் அசுவாரஸ்யமாக, "இவர் கூட ஒரு டாக்டர்தானே" என்றாள் - கட்டை விரலைக் கடித்துக் கொண்டே.

எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருந்தது. அந்த விஷயத்தையே நான் மறந்து போய் இருந்தேனே இதுவரை!

நிம்மதியாய்த் திரும்பினேன் ஊரிலிருந்து.

மலைகளின் மடிப்புகளுள் மறைந்து கொண்டு, இருக்குமிடமே பிறருக்குத் தெரியாதது போல் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஊருக்கு 'இராமபாணம்' மாதிரி இலக்குத் தவறாமல் ஒரு தந்தி வந்தது ஒரு நாள்.

"ராஜி எக்ஸ்பயர்ட்" என்று அத்தான் அடித்திருந்தார். ஐயோ இது

உண்மையாய் இருக்கக்கூடாதே என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு அந்தத் தந்தியின் வாசகத்தை ஒவ்வொரு எழுத்தாகத் திருப்பி வாசித்தேன். அதனால் உறுதிப்பட்டு விட்ட உண்மையைச் சந்திக்கவும், அவளைக் கடைசி முறையாகக் காணவுமாய் பாதாதிசேசம் பரவிவிட்ட வெறுமை உணர்வோடு ரயிலேறினேன்.

நான் போனபோது, ரோஜாவாக இருந்த ராஜியை, நாராகக் கிழித்துப் போட்டிருந்தார்கள். ஆமாம், நாராகத் தான். எப்படியும் பிழைக்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆவேசத்தில் கடைசி முயற்சியாக 'ஆபரேஷனும்' செய்து பார்த்திருந்தார்கள்.

வீட்டில் பிரசவம் பார்ப்பது என்பது அத்தனை கஷ்டமான காரியமில்லைதான். ஆனால் ராஜியின் கேஸ் 'கொம்பிளிகேட்ட' ஆகிப் போயிற்று. ஒரு குழந்தையைப் பிரசவித்த கையோடு நிறைய இரத்தத்தை இழந்து விட்டாள். பிழைக்கமாட்டாள் என்ற நிலை ஆகிவிட்டது. ஹோஸ்பிடலுக்குக் கொண்டு போக ஆயத்தங்கள் செய்தபோதே அவள் கெஞ்சியிருக்கிறாள் "என்ன செய்தாலும் நான் பிழைக்கமாட்டேன் அம்மா - இங்கேயே சாக விடுங்கள்" என்று. யார் அந்தச் சமயத்தில் அதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள்? வழக்கம் போல அவள் வேண்டுகோளைத் தட்டிவிட்டார்கள்.

ஆஸ்பத்திரியில் ஆறு சர்ஜன்களும் மூன்று டாக்டர்களும் மாப்பிள்ளையுமாய் நின்று கவனித்துக் கொண்டு அவளைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை என்று பிறகு அறிந்தேன். அத்தனை ஆண்களுக்கு முன்னால் இப்படி ஒரு 'கேஸுக்காக வந்திருப்பதை எண்ணிக் கட்டை விரலைக் கடித்துக் கொள்ளக்கூட முடியாமல் அவள் என்னமாய்த் தவித்திருப்பாள் என்றே என் மனம் எண்ணிப் பார்த்தது.

மாப்பிள்ளை யாருக்கோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் "இரத்தம் நான்கு போத்தல் ஏற்றினோம். நின்றவர்கள் அத்தனை பேரும் 'ஸ்பெஷலிஸ்டு'கள். வைத்தியத்தில் ஒரு குறையுமே இல்லை. அவளுக்கு வாழவேண்டுமென்ற ஆசையே இல்லை - போய்விட்டாள்."

நான் ராஜியைப் பார்த்தேன்.

புதுக் கருக்கு அழியாத சிவப்பு நிறக் கூரைப்புடையைப் போர்த்திக் கொண்டு தீமாய்ச் சுடர்விட்டாள். "குஞ்சம்மா, மானுடத்தின் ஆசைகள் எவையும் அண்டாத மனமாக என்னுடைய மனம் இருந்தது. பலவந்தமாக அவை என்னை நெருங்கியபோது, வெருண்டு போய், வாய்விட்டுச் சொல்லத் தெரியாமல், ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் என்னால் இயன்றவரை

போராடிப் போராடித் தோற்றுப் போனேன்! வாழ வேண்டும் என்ற ஆசை எப்படி எனக்கு வரும்?" என்று அவள் சொல்கிறாள் போல் இருந்தது எனக்கு.

அவளைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு விடுதலையே!

அக்காவும் பெரியம்மாவும் தான் 'பரதேசித் தெய்வங்கள்' என்று தெய்வங்களை எல்லாம் அர்ச்சித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'கிறில்'களுக்கிடையே கைவிரல்களைக் கோர்த்துக் கொண்டு தொற்றிக் கொண்டிருக்கிற இந்தச் சின்னப் பெண்ணும் அவளைப் போலவே என்னைக் குஞ்சம்மா என்றுதான் கூப்பிடுகிறாள்.

பாரம்பரியப் பண்புகள் எவ்வளவு தூரம் தலைமுறைகளுக்கிடையே ஊடுருவுகின்றன என்று பரீட்சித்துக் கொண்டிருக்க எங்களுக்கு திராணி இல்லை. இவளும் மற்றொரு ராஜியாகாமல் இருக்க வேண்டும் என்று ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக்கொள்கிறோம்.

இவள் ராஜியின் பெண்!

ஈழத்துச் சிறுகதையலகில் குறிப்பிடத்தக்க பெண் எழுத்தாளர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த கவிதா என்னும் புனைபெயரையுடைய நாகேஸ்வரி கணபதிப்பிள்ளை. இவர் தற்பொழுது கொழும்பு முஸ்லிம் மகளிர் கல்லூரியில் ஆசிரியையாகப் பணிபுரிகிறார். தனது பாடசாலைக் காலம் தொடக்கம் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் கவிதைகள், சிறுகதைகள் எழுதுவதில் ஈடுபட்டிருந்த இவர் "வாழ்க்கையின் ரகசியம்" என்ற தனது முதல் சிறுகதை மூலம் 1963 இல் கலைச்செல்வியினூடாக அறிமுகமானார். இருப்பினும் 1973 வரையான ஐந்தாண்டுக் காலமே எழுத்துலகில் தீவிரமாகச் செயற்பட்ட இவர் தற்பொழுது தனது எழுத்துப்பணியிலிருந்து விலகியுள்ளார். பெண்கள், குடும்பம் என்ற வட்டத்துக்குள் நுழைந்தவுடன் குடும்பச் சூமை, வேலைப்பளு போன்ற காரணங்களால் எழுத்துலகிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்கின்றனர் என்பதற்கு கவிதா என்ற இப்பெண் எழுத்தாளரும் விதிவிலக்கல்ல. இவர் எழுதிய பல சிறந்த சிறுகதைகள் "யுகங்கள் கணக்கல்ல" (1986 இல்) என்ற தொகுப்பாக வெளிவந்தது. இதில் இடம் பெற்றுள்ள "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படின" (1971) என்ற சிறுகதையை இங்கு நன்றியுடன் மறுபிரசுரம் செய்கிறோம்.

இருப்பு.....?

- கொற்றவை

பல திசைகளிலிருந்தும் துரத்தப்படுகிறேன்
அகப்படுவது திணறவாய்த் தெரிந்ததால்
ஒடுவது சாத்தியமாயிற்று.

சில நேரங்களில் சிந்திக்கிறேன்
ஒடுதல் என்பது
ஓட்டத்துடன் சம்பந்தப்பட்டதா
அல்லது துரத்துதலுடனா?

சில நேரங்களில் உணர்கிறேன்
'அன்பு' என்கிற பதம்
கட்டுக்களுடன் சம்பந்தப்பட்டது.
கட்டுக்கள் உடைபடும் போதெல்லாம்
அன்பு என்பது சிதறிப் போகிறது.

நண்பனே
புல்லாங்குழலிசை
துவாரங்களுடன் மட்டும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல.
ஊதுதல், அழுத்துதல்
எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால்
இசைத்தல் என்பது மிக உயிர்ப்பானது.
துவாரங்களின் அடைபடுதலில்
துயரமாய் வழிகிறது
என் இசை.

'முனைவுகள்'

- ஆகர்ஷியா-

"முனைந்தேன் கவிதையென

முனைதல் புனைதலாயிற்று.

புனைதல்

மாயை

புனைதல்

இருள்

புனைதல்

ஆளுதல்

புனைதல்

ஆட்பட வைத்தல்.

புனைதல்

பாம்பின் நாக்கெனப்

பிளவுண்டு பிளவுண்டு

நீ,

நான்

உன் ஆண்மை

என் பெண்மை

யாவும்

புனைதலின் முனைவுகளாயிற்று.

புனைந்த புனைகளை

முனைந்து சிதை

புனைகெட்ட உள்ளீடு

வித்தின் நுண்மைகள்

விரூட்சமென விரியட்டும்."

தமிழக - இலங்கைப் பெண் கவிஞர்கள்

- ஓர் ஒப்புநோக்கு

செ.யோகராசா

நவீன தமிழ்க்கவிஞர்கள் பெண்கவிஞர் எண்ணிக்கை ரீதியில் குறைந்த தொகையினரே; தமிழகத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அறுபதுகளளவில் செளந்தரம் கைலாசம், இலங்கையை எடுத்துக்கொண்டால் மகேஸ்வரி பாலகிருஷ்ணன் என ஒரு சிலரே நினைவுக்கு வருகின்றனர். ஆக, எண்பதுகள் வரை இத்தகைய நிலையில் மாற்றமெதுவும் ஏற்படவில்லை. இதற்குச் சில காரணங்களுள்ளன.

பொதுவாகவே நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளமை தெளிவு. இப்பகைப் புலத்தில் நோக்கும் போது, எழுபதுகள், எண்பதுகள் வரை ஆண்களின் தொகையுடன் ஒப்பிடும் போது கல்விகற்கும் பெண்களின் தொகை குறைவாக இருந்துள்ளது.

தவிர, தமிழ்ச் சமூகத்தின் மனோபாவமும் வித்தியாசமானதாக விளங்கி வந்துள்ளது. அதாவது, பெண் எழுத்தாளர் படைப்புக்களை அவர்களது சொந்த வாழ்க்கையுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் மனோநிலை தமிழ்ச் சமூகத்திடம் காணப்பட்டது. இந்நிலையில் மன உணர்ச்சிகளைச் சிறப்புற வெளிப்படுத்தும் கவிதை வடிவத்தை பெருமளவு கையாள்வதில் பெண்படைப்பாளிகள் தயக்கம் காட்டி வந்துள்ளமை இயல்பானதே.

மேலும், மரபுக்கவிதை வடிவம் போன்று நவீன கவிதை வடிவமும் யாப்பிற்குக் கட்டுப்பட்டே இருந்து வந்துள்ளது. இதனால், கவிதை எழுதுவது கடினமானது என்றொரு மனப்பாங்கு காணப்பட்டது.

அனைத்தையும் விட, பெண்களது வாழ்க்கையில் நிலவும் 'இரட்டைச் சுமை' அவர்களது தொடர்ச்சியான இலக்கிய முயற்சிகளுக்குத் தடையாகவே இருந்து வருவது அனைவருமறிந்ததொன்று.

மேற்கூறிய நிலைமை எண்பதுகளிலிருந்து படிப்படியாக மாறத்தொடங்கியது. குறிப்பாக, கல்விக்கும் பெண்களின் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. மேலைத்தேயப் பெண் நிலைவாதச் சிந்தனைகள் பரவத் தொடங்கின. விளைவாக, பெண் விடுதலை அமைப்புக்கள் உருவாகத் தொடங்கின. இவ்வாறு ஏற்பட்ட சமூகவிழிப்புணர்ச்சி கலை, இலக்கிய முயற்சிகளிலும் எதிரொலித்தன. பெண் நிலைவாதப் பிரக்ஞையுடனான படைப்புகளும் சஞ்சிகைகளும் ஆய்வுகளும் பரவலாக வெளிப்படலாயின.

நவீன கவிதை வடிவ நிலையில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றமொன்றையும் மறந்துவிடுதற்கில்லை. யாப்பினை மீறிய புதுக்கவிதை வடிவம் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியதையே இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன். இதற்கு புதுக்கவிதை வடிவத்தில் தமிழகத்தில் வானம்பாடி வழிவந்த மேத்தா, வைரமுத்து ஆகியோரும் இலங்கையில் நுஃமான் தொடக்கம் சேரன் வரையிலான கவிஞர்களும் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு கணிசமானது.

தமிழகப் பெண்கள் மத்தியில் ஏற்படாத, இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்களும் இவ்விடத்தில் நினைவுக்கு வருகின்றன. அரசு, இன ஒடுக்குமுறையின் உச்ச கட்ட விளைவுகள், தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்களில் பெண்கள் இணைந்தமை, புலப்பெயர்வு ஏற்படுத்திய புகலிட வாழ்க்கை அனுபவங்கள் என்பனவே அவை. இலங்கைப் பெண்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட இத்தகைய சமூக அரசியல் மாற்றங்கள் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டமையும் இதனால் இலங்கைப் பெண்கவிஞர் படைப்புக்களின் நோக்கும் போக்கும் தமிழகத்திலிருந்து சிற்சில விதங்களில் வேறுபட்டிருக்குமென்பதும் எதிர்பார்க்கக்கூடியதே.

மேற்குறித்த, பின்னணியில் தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியில் உருப்பெற்ற சமூக விழிப்புணர்ச்சியின் கவிதை நிலைப்பட்ட முதற்குரல் இலங்கையிலிருந்தே ஒலித்தது. ஆழ்ந்த அர்த்தம் பொதிந்த 'சொல்லாதசேதிகள்' (1986) என்ற கவிதைத் தொகுப்பாக அது வெளிப்பட்டது. (இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள கவிஞர்கள்: அ.சங்கரி, சி. சிவரமணி, சன்மார்க்கா, ரங்கா, மகுறா ஏ.மஜீட், ஓளவை, மைத்ரேயி, ரேணுகா நவரட்ணம், பிரேமி, ஊர்வசி) ஆணாதிக்கம் பண்பாட்டின் பேரால் சமூகம் விதித்த (அநாவசியக்) கட்டுப்பாடுகள், அடிமை வாழ்வு, குடும்பச்சுமைகள் முதலான விடயங்கள் தொடர்பான 'எதிர்ப்புக்குரல்கள்' இதுவரை தமிழ்க் கவிதையுலகில் கேட்கவில்லை. சொல்லாத சேதிகள் எத்தகையன என்பதனை விளக்க ஒரு கவிதையை எடுத்தாள்வது பொருத்தமானது.

அவர்கள் பார்வையில்

“எனக்கு

முகம் இல்லை
இதயம் இல்லை
ஆத்மாவும் இல்லை

அவர்களின் பார்வையில்

இரண்டு மார்புகள்
நீண்ட கூந்தல்
சிறிய இடை

பருத்த தொடை

இவைகளே உள்ளன.

சமையல் செய்தல்
படுக்கையை விரித்தல்
குழந்தை பெறுதல்
பணிந்து நடத்தல்

இவையே எனது கடமைகள் ஆகும்.

கற்பு பற்றியும்

மறைபெய்யென்ப பெய்வது பற்றியும்

கதைக்கும்

அவர்கள்

எப்போதும் எனது உடலையே

நோக்குவர்.

கணவன் தொடக்கம்

கடைக்காரன் வரைக்கும்

இதுவே வழக்கம்”

(அ. சங்கரி)

இக் கவிதையை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போதே ஆண்களது ‘இத்தகு’ பார்வை பன்னூறாண்டுகளுக்கு மேற்பட்டதென்பதும் கவிதையூடாக இப்போதுதான் வெளிப்படுகின்றதென்பதும் புலப்படுகின்றதல்லவா? பொருத்தம் கருதி நூலின் முன்னுரையின் ஒரு பகுதி இங்கு எடுத்தாளப் படுகிறது:

“பெண் என்ற நிலையிலிருந்து அவர்களின் உணர்வுகளையும் கருத்துக்களையும் வெளிக்காட்டும் ஒரு தொகுதியாகவே இதனை வெளியிட முயன்றுள்ளோம். இவ்வகையில்..... முன்மாதிரியாக அமையத் தக்கது என எண்ணுகிறோம்” (முன்னுரை சொல்லாத சேதிகள், பெண்கள் ஆய்வு வட்டம் யாழ்ப்பாணம், 1986)

தமிழகத்தில் ‘பெண் என்ற நிலையிலிருந்து’ வெளிவந்த முதற்தொகுப்பு திலகவதியின் ‘அலைபுரளும் கரையோரம்’ (1987) ஆகலாம். ஆயினும், இத்தொகுப்பு கவிஞர் வெளியீடாக அமைவதும், சொல்லாத சேதிகள் ‘பெண்கள் ஆய்வு வட்ட வெளியீடாக வருவதும் சிந்திக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களாகின்றன. அதுமட்டுமன்றி, கவிதையாக்க முறை நின்று நோக்கும் போது இலங்கைக் கவிதைகள் கவித்துவம் மிகுந்துள்ளன.

போகிறபோக்கில் இன்னொரு விடயமும் நினைவுக்கு வராமலில்லை.

சொல்லாத சேதிகளின் தாக்கம் பிற்பட்ட இலங்கைப் பெண்கவிஞர் படைப் புகள் பலவற்றில் வெளிப்பட்டது ஒரு புற மிருக்க, புகலிடப் பெண்களை ஈர்த்துக் கொள்ளத் தவறவில்லை. பிரான்ஸிலிருந்து வெளிவந்த 'மறையாத மறுபாதி' (1993) இதற்குச் சான்றாகின்றது. (இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள கவிஞர்கள்: மல்லிகா, சோசல்யா சொர்ணசிங்கம், கல்யாணி, நிருபா, பாமினி, மைத்ரேயி, பிரியதர்சினி, சா. ஜெயந்தி, உமையாள், சுருணா, சுமி, கலிஸ்ரா, பானுபாரதி, புவ்பா, கிறிஸ்ரி); பதிப்புரை வாசங்கங்களை அதனை வெளிக்காட்டி விடுகின்றன:

''ஈழத்திலே இதுவரைகாலமும் இருந்த இருக்கின்ற பெண்ண டிமை கலாசாரத்திற்கு பலமான அடியின் நாடமாக வந்த சொல்லாத சேதிகள் கவிதைத் தொகுதியின் பிற்பாடு; அதன் இரண்டாவது அடி, புகலிடத்தில் ஒலிப்பதை இங்கே காண லாம்'' (மறையாத மறுபாதி, புகலிடக்கருத்து இலக்கியம், பிரான்ஸ், பெப்ரவரி 93)

இத்தொகுப்புக் கவிதைகளில் பெண் நிலைவாதக் கவிதைகள் இன்னொரு பரிமாண நிலையினை எட்டுகின்றன. அங்கே மேலைத்தேய பெண்களது சமத்துவ நிலை தமிழ்ப் பெண்களது விடுதலைக் குரலை உரத்தொலிக்கச் செய்கிறது. அதேவேளையில் அத்தகைய மேலைத் தேயச் சூழலில் புகலிட ஆண்களின் ஆதிக்கம் வலுப்பெற அவ்வெதிர்ப்புக்குரல் இருமடங்கா கி விடுகின்றது.

தவிர, இலங்கைப் பெண்கவிஞர்கள் முன்னர்போன்று பெண்களது சீதனப்பிரச்சினை பற்றியே பேச, தமிழகப் பெண்கவிஞர்கள் பெண்களது பல்வேறு பிரச்சனைகள் பற்றி - விதவை நிலை, ஏழ்மை, பெண்கல்வி, குடும்பக்கட்டுப்பாடு - சிரத்தை கொள்கின்றனர்.

தமிழகப் பெண்கவிஞர்கள் பொதுவான சமூகப் பிரச்சனைகள் பற்றியும் - வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், மூடநம்பிக்கை, வீடற்ற நிலை, குழந்தைத் தொழிலாளர் என - கவனஞ்செலுத்துகின்றனர். மாறாக, இலங்கைப் பெண்கவிஞர்கள் அரசியல் விடயங்களுக்கு முதன்மையளிக்கின்றனர்; இன ஒடுக்குமுறையும், ஈழவிடுதலைப் போராட்டமும் போர்க்கால வாழ்வும் பற்றி விதந்து பேசுகின்றனர். இவ்விதத்தில் ஊர்வசி, ஔவை, மைத்ரேயி, சிவரமணி, முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவற்றிற்கப்பால், சிவரமணி, செல்வி முதலானோரின் சில கவிதைகளில் அரசியல் விமர்சன மும் இடம் பெறுகின்றது. இவர்கள் மத்தியில் மனித விடுதலை பற்றிப் பேசிய கல்பிகா தனித்து நிற்கிறார்.

எண்பதுகளின் பின் பெண்கவிஞர்கள் கையாண்ட கவிதை வடிவம் பற்றிக் கவனிக்கும் போது யாப்பு வழிப்பட்ட வடிவங்களில் நவீன கவிதை

இயற்றியோர் இலங்கையில் எவருமில்வர் என்றே கூற வேண்டும். தமிழகத்தில் குறிப்பிடக்கூடிய சிலருள்ளனர். மாலதி ஹரீந்திரன் இவ்விதத்தில் முக்கியமானவர். இவரது கவிதைகளில் திருச்சிற்றம்பலக்கவிராயரின் பாதிப்புள்ளமை தெரிய வருகின்றது.

மேலும் இலங்கைப் பெண்கவிஞர் கவிதைகளுள் கணிசமானவை தன்னுணர்ச்சிப்பாங்கின. தமிழகக் கவிதைகள் பெருமளவு பொது நிலைப்பட்டவை. பெண்களது மன உணர்ச்சிகள் முன்னையவற்றில் இயல்பாக வெளிப்பட்டு மனதிலே தொற்றிக் கொள்கின்றன. பின்னையவற்றில் மிகையுணர்ச்சியுடன் - போலி உணர்ச்சியுடன் செயற்கை பாங்கில் வெளிப்பட்டு வாசகர் மனதைப் பற்றிக் கொள்ளத் தவறிவிடுகின்றன.

இலங்கைக் கவிதைகளில் இடம் பெறும் படிமங்கள், குறியீடுகள், அணிகள், வர்ணனைகள் இயல்பானவை. தமிழகக் கவிதைகளில் வந்த வானம்பாடி வழி மனோரதியப்பாங்கின் செல்வாக்கு கணிசமாகவுண்டு. முறையே சிவரமணி, பொன்மணிவரமுத்து ஆகியோரின் கவிதைகள் இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகின்றன.

தமிழகக் கவிதைகளில் காணப்படும் - இலங்கைக் கவிதைகளில் காணப்படாத - முக்கிய பண்பொன்றுண்டு. அதாவது, உணர்ச்சி புலமைத் தளத்தில் வெளிப்படுகின்ற தன்மையே அதுவாகும். எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத படிமங்கள், குறியீடுகள் கொண்ட இத்தகைய படைப்புகள் மறுவாசிப்புக்களை நாடி நிற்பவை. பெருந்தேவியின் கவிதைகள் இதற்குச் சிறந்த சான்றாகின்றன.

இனி, குறிப்பிடத்தக்க அண்மைக்கால மாற்றங்கள் சில பற்றி அவதானிக்க வேண்டும். இவ்விடத்தில் பின்வருவனபற்றிக் குறிப்பிடுவது போதுமானது:

1. எண்ணிக்கை ரீதியில் பெண் கவிஞர்கள் தொகை தமிழகத்தில் அதிகரித்துள்ளமை; (எனினும் அவ்வதிகரிப்பு சனவிகிதாசாரத்திற்கமைவான தன்று.)
2. இலங்கையின் ஏனைய துறைப் பெண் படைப்பாளிகள் போன்று பெண் கவிஞர்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பின் அஞ்ஞாத வாசம்மேற் கொள்கின்றமை. (எ-டு: சொல்லாசேதிகள் கவிஞர் பலர் தற்போது எழுதுவதில்லை.)
3. தமிழகத்தில் புதிய கவிஞர்கள் சிலரது வரவு முக்கிய கவனிப்புக்குள்ளாகின்றமை. (இவ்விதத்தில் கனிமொழியின் படைப்புகள் முக்கியம் பெறுகின்றன. ('கருவறை வாசனை' 1995) எடுத்துக்காட்டாக ஒரு

கவிதை:

“எமக்கு என்று
சொற்கள் இல்லை.
மொழி எம்மை
இணைத்துக் கொள்வதில்லை
உமது கதைகளில்
யாம் இல்லை.
எனக்கென்று சரித்திரமில்லை.
நீங்கள் சுற்றுத் தந்ததே நான்.
வார்த்துத் தந்ததே நிஜம்.
எனக்கென்று கண்களோ
செவிகளோ கால்களோ
இல்லை
அவ்வப்போது நீ இரவலாய்
தருவதைத் தவிர.

4. இலங்கைப் புகலிட கவிஞர்கள் மத்தியில் முதிர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளமை. இவ்விதத்தில் மல்லிகா, றஞ்சினி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மல்லிகா ஆங்கிலத்திலும் எழுதும் ஆற்றலுடையவர். றஞ்சினியின் கவிதை ஒன்று பின்வருமாறு:

இருப்பு

“எனது இயக்கம்
எனது ஆற்றல்
எனது சிந்தனை
எனது திறமை
அனைத்தும் எனக்கே
இருக்கக்கூடியவை.
யாரிடமாவது இருந்து
இவற்றைப் பெற்றால்
நான் பெண்ணாக
இருக்க முடியாது.
நீங்கள் உருவாக்கிய பெண்மை
எனது அடையாளமல்ல.
நான் பெண்
பிறக்கும் போதே.”

(இனியும் சூல்கொள்-23 வது இலக்கியச்சந்திப்பு 1997)

5. (தொடர்ந்து எழுதிவருவோர் குறைவென்றாலும்) புதிய கவிஞர்கள் பலர்

இலங்கையில் தோற்றம் பெறுகின்றமை. (எ-டு கலா, ஆகர்ஷியா, ரேவதி, பெண்ணியா) இவர்களுள் சிலர் சர்ச்சைக்குரிய படைப்புக்களைத் தருகின்றமை. (கலாவின் கோணேஸ்வரிகள், சரிநிகர் - இக்கவிதை வெளியானதைத் தொடர்ந்து நீண்டதொரு சர்ச்சை சரிநிகரின் பல இதழ்களில் தொடர்ந்து இடம் பெற்றது.)

ஒட்டுமொத்தமாக ஒப்பிட்டுக் கவனிக்கும் போது பொதுவான நவீன கவிதை வளர்ச்சிக்கு இலங்கைப் பெண்கவிஞர்களின் பங்களிப்பு விதந்துரைக்கத்தக்கதாயுள்ளமை புலப்படுகின்றது. இது முக்கியமாக மூன்று விதங்களில் கைகூடியுள்ளது:

1. பிரக்களு பூர்வமாக பெண் என்ற நிலையில் நின்று தமது உணர்வுகளையும் கருத்துக்களையும் முதன் முதலாக வெளிப்படுத்தியமையும் அவ்விதத்தில் பின்வந்தோரில் ஆழமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியமையும்.
2. விடுதலைப் போராளிகளே தமது போர்க்கள அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளமை. (எ-டு:- மேஜர் பாரதி, கப்டன் வானதி, கப்டன் கஸ்தூரி) இவ்விதத்தில் மேஜர் பாரதியின் கவிதை யொன்றின் ஒரு பகுதியை எடுத்தாள்வது பொருத்தமானது:-

“எனது இனியதேசமே
 குறிப்பெடுத்துக் கொள்
 எரியுண்டு
 சிதைந்து போன
 என் தேசத்தின்
 காப்பகழ் ஒன்றில்
 எழுகின்ற
 உணர்வு அலைகளைக்
 குறிப்பெடுத்துக்கொள்”

(தொகுப்பு: காலம் எழுதிய வரிகள்)

3. புகலிடப் பெண்கவிஞர்கள் பெண் நிலைவாதப் படைப்புக்களுக்கப்பால் முற்றிலும் புதிய புகலிட அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவது.

இவ்விதத்தில் கிருபா முக்கியமானதொரு கவிஞர். நிறுவாதம் பற்றிய அவரது கவிதையொன்றின் ஒரு பகுதி:

“

அம்மா

நாங்கள் ஏன் அகதிகளானோம்?
 என் தாய் நாடு எங்கே?
 என் தாய் மொழி எது?
 நாங்கள் ஏன்
 கறுப்பர்களாயிருக்கிறோம்?
 'அவர்களால்' ஏன்
 ஒதுக்கப்படுகின்றோம்?
 துருக்கித் தோழி ஏன்
 எரிக்கப்பட்டாள்?"

(தேனீ.தே 1991)

இங்கே கவிஞரின் குரல் தமிழ்க்கவிஞர் என்ற நிலைக்கப்பால் ஓரளவு உலகக் கவிஞர் என்ற நிலையை எட்டுகின்றது என்றுரைப்பதில் தவறில்லை.

இக்கட்டுரையை பொருத்தமும் அவசியமும் கருதி ஒரு மேற்கோள் பகுதியுடன் முடிப்பது பயனுடையதென்று கருதுகின்றேன்:

“பெண் விடுதலை, பெண் உரிமை பற்றிய புதுக்கவிதைகள் சரியான பொருளில் இன்னும் தமிழில் போதியளவு உருவாகவில்லை என்றே எண்ணுகின்றேன். ஏனைய இந்திய மொழிகளைப்போல பெண் இயக்கக் கவிஞர்கள் தமிழிலே போதிய அளவு உருவாகவில்லை என்பது வருத்தத்திற்குரியது.

புதுக்கவிதைத் துறைக்கு நிறையவே பெண்கள் வரவேண்டும். அல்லாமல் நிரம்மல பிரபா பிரிடோலாய், வங்காளத்து சவிதா சின்ஹா, மராத்தியின் இந்திரா பத்மா, இந்தியின் மம்தா, இந்து ஜெயின், மலையாளத்தில் சுகதகுமாரி போல நமது மொழிக்கும் நமது பெண்களுக்கும் கலாசார அணி ஒன்றே அவசியப்படுகின்றது” (திலகவதி, எனது கவிதைகள் எனது கனவுகள் (முன்னுரை), அலைபுரளும் கரையோரம், திருமகள் நிலையம், சென்னை டிசம்பர் 1987)

ஆயினும் மேற்கூறிய பகுதியில் முதல் வாக்கியத்தில் கூறப்படும் கருத்து - பெண் விடுதலை, பெண் உரிமை பற்றிய புதுக்கவிதைகள் சரியான பொருளில் இன்னும் தமிழில் போதியளவு உருவாகவில்லை என்பது - இலங்கைக்குப் பொருந்தாது என்றே கூறவேண்டும். ஒரு வேளை இங்கு போதியளவு உருவாகாமலிருக்கலாம். ஆயினும் குறிப்பிடத்தக்க பெண்கவிஞர் சிலர் உருவாகியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மாற்றத்துக்கு - மார்க்கம்

பத்மா சோமகாந்தன்

திருமணம்.

தாலிகட்டும் வைபவம் நிறைவேறியது. அடுத்ததாக விருந்து. ஆணும் பெண்ணும் குழந்தை குட்டிகளுமாக சனங்கள் நிறைந்திருந்தனர். எல்லோருக்கும் பசிக்களை ஒரேமாதிரியாகவே இருந்தது.

பந்தி போசனம் ஆரம்பமாகியது.

முதற் பந்தியில் ஆண்களே இருந்து உண்டனர். பின்னர் தான் பெண்களுக்கு உணவு பரிமாறப்பட்டது.

★ ★ ★ ★ ★

அந்தக் கிராமத்தில் நீருக்குக் கஷ்டம். தெருவோடு அமைந்துள்ள குழாயில் அடித்தெடுக்கும் நீரைப் பெற அநேக பெண்கள் காத்திருப்பர். அவசர அவசரமாக அங்குவரும் ஆண்களும் வாலிபர்களும் நெருக்கியடித்து முன் வந்து நீரைப் பெற்றுத் தமது தேவையை நீக்கிக் கொள்வர். பெண்கள் பின் தங்கவேண்டியதுதான்.

நீண்ட நேரம் குழந்தைகளையும், பைகளையும் சுமந்து கொண்டு பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருப்பர். பிரயாணிகளால் நிறைந்து வழிந்துவரும். தரிப்பிடத்தில் சாவகாசமாக நின்று பயணிகளை இறக்குவதற்கிடையில் மிண்டியடித்துக் கொண்டு ஆண்கள் பஸ்ஸினுள் நுழைந்து விடுவர். நீண்டநேரம் பஸ்ஸுக்காகக் காத்து நின்ற பெண்கள் கால் கடுக்க நிற்க வேண்டியதுதான்.

★ ★ ★ ★ ★

அலுவலகம் மூடும் நேரம் கையொப்பமிட ஒரிரு நிமிடங்கள் இருக்கவே நெருக்கியடித்துக் கொண்டு நுழைந்து கொப்பியைத்தமதாக்கி அவசரமாக ஒப்பமிட்டுவிட்டு ஆண்கள் பறந்துவிடுவர். நெருக்கியடிக்காமல் நின்றால் நின்று கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்.

கோவிலில் கற்பூர ஆராத்தி வணக்கத்திற்கும் ஆண்களே முதலில்.

நாளாந்தம் இப்படிப் பல இடங்களிலும் பல சிக்கல்களையும் சிறுமைக

ளையும் ஆண் முன்னிலைப்படுதலையும் நாம் சந்திக்கிறோம். இதில் சரிபிழையென்பதல்ல, பெண்ணென்றால் இரண்டாம் பட்சமானவள் என்ற பதிவுகள் படிந்து கிடப்பதை அவதானிக்கலாம்.

நாம் முன்னேற வேண்டும். பெண்கள் தமது காரியங்களை ஆற்றத் தமது சொந்தக் கால்களில் நிற்கவேண்டும் என்றால் இத்தகைய சிறு சிறு சிரமங்களைக் கருத்தில் எடுக்கக்கூடாது. காலங்காலமாக ஆண்களையே முன்னிலைப்படுத்தி வந்த சமூகம் அந்தப் பாரம்பரியத்துள்ளேயே மூழ்கிக் கிடக்கின்றது.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் தான் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

சில காலத்திற்கு முன்பு பெண்கள் கல்வியறிவு பெறுவது பாவமானது, ஒழுக்கத்தைக் கெடுத்துவிடும், படித்த பெண் கணவனை மதித்து நடக்கமாட்டாள், அடங்கிப் போகமாட்டாள். குசினியில் அடுப்போடு வேலை செய்ய வேண்டிய பெண்ணுக்கு கல்வி ஏன்? என்ன தேவை என்ற கருத்தே நிலவியது. இத்தகைய அடக்குமுறை நீங்கி பெண்கள் கல்வி கற்க வசதிகள், வாய்ப்புகள் யாவும் பெற்றுள்ளனர். கணிசமான பெண்கள் கல்வி வாய்ப்பைப் பெற்றதோடு உத்தியோகங்களிலும் அமர்ந்துள்ளனர்.

தங்களது தேவைக்கேற்ற வருவாயைப் பெற்றுக் கொள்வதில் திருப்தி அடைகின்றனர். என்றாலும் கல்வியைக் கற்றுத் தொழில் பார்க்க முனைந்தனரேயன்றி தம் நிலைமை, பெண்களின் உரிமைகள் பற்றிச் சிந்திக்கின்றார்களென்றால் கை விட்டு எண்ணக்கூடிய மிகக் குறைந்த தொகையினரைத்தவிர, கற்ற மற்றையோர் கவலை கொள்வதேயில்லை.

இன்றைய பெண்கள் கற்றிருக்கும் கல்வியைப் பற்றி நோக்கினால், தொழில் துறை பற்றிய விளக்கத்தைத் தருவனவாக அவை அமைந்திருக்கலாம். சமயம், கணிதம், விஞ்ஞானம், சமூகவியல், ரசாயனம், மொழி என அந்தந்த விடயத்தைப் பற்றிய அறிவைப் பெற்றதோடு கற்பிக்கும் ஆற்றலும் திறமையும் இருப்பதை மறுக்கமுடியாது. ஆனால் சமூகத்தையோ, தனது இனம் பற்றியோ, தமது அசமத்துவமான நிலையைப் பற்றியோ சிந்திக்கிறார்களா? உணர்கிறார்களா? இதைத்தான் நாம் இங்கு வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றோம். இதற்கு இரு விஷயங்களை மனங்கொள்ளலாம்.

1. மரபு வழி வந்து இறுக்கமாகப் படிந்து விட்ட பாரம்பரியம்.
2. பெண்கள் விழிப்புணர்வு அடையாத நிலை.

இந்த இரு நிலைகளையும் விளங்கிக் கொண்டு எமது தரத்தை நாம் ஆராயமுயல வேண்டும். முதலாவதாகக் குறிப்பிட்ட கருத்தை எடுத்துக் கொண்டால் சமயம் தொடக்கம் சரித்திரம் வரை நூல்களின் பதிவுகள் யாவும் பெண்ணை இரண்டாந்தர நிலையில் வைத்தே பேசுகின்றன. அப்படியே எமது கலாசார பாரம்பரியங்கள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் கூட

ஒரு சில இடங்களில் பெண்ணை மதித்துப் பார்த்தாலும், அநேகமான இடங்களில் தாழ் நிலையிலேயே வைத்துள்ளன. இது ஒரு இனத்தினதோ, சாதியினதோ குறைபாடல்ல. இவற்றிற்குப் பல சான்றுகளைக் குறிப்பிட முடியும். சில பழமொழிகள் பாடல்களெல்லாம் பெண்ணை அடிமையாக வைத்தே ரசித்து மகிழ்கின்றன.

‘பெண் புத்தி பின் புத்தி’

‘பெண்களை நம்பாதே, கண்களே பெண்களை நம்பாதே’

இப்படிப்பல

இவற்றை யெல்லாம் பெண்கள் அறிந்திருப்பர். அப்படியிருந்தும் இது போன்ற கொச்சைத்தனங்கள் நம்மத்தியில் இன்னும் இருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கவா?

‘பெண் - பொறுமைக்கு இருப்பிடம் எதையும் சகித்துக் கொள்வாள்’ என்ற தன்மையினாலாக்கும் இதுவரை பேசாமடந்தையாக இருந்தாள்.

பெண்கள் தாழ்வுற்ற நிலையிலிருப்பது பெண்ணுக்கு மட்டுமல்ல. சமூகத்துக்கே இழுக்கானது. வளர்ச்சிக்குக் குந்தகமானது. இருமாடுகள் ஒன்றிணைந்து சமமாக இழுக்க வேண்டிய வண்டியை ஒருமாடு விரைவாகவும், மற்றது மெதுவாகவும் இழுத்தால் வண்டி முன்னேறிச் செல்வது எப்படி?

இது தான் இன்றைய எம் சமுதாய நிலை. ஆணும் பெண்ணும் சமமாக இருந்தால் தான் சமூகம் சிக்கென முன்னேறும்

பின்தங்கிய நிலையில் பெண்களை வைக்கும் சமூகம் முன்னேறுமா?

இந்த நிலை பற்றி பெண்கள் மாத்திரமல்ல ஆண்களும் சிந்திக்கவேண்டும். பெண்கள் உரத்துச் சிந்திக்க வேண்டும். விழிப்படைய வேண்டும்.

பெரும் பெரும் மாற்றங்களை நோக்கி பிரமாண்டமான திட்டத்துடன் தான் - ஈடுபட்டால் வேண்டாமென்றில்லை - ஈடுபட வேண்டுமென்றில்லை. அன்றாடம் நடைமுறையில் சந்திக்கும் சிறு சிறு விடயங்களில் எல்லாம் விழிப்புணர்வோடு செயல்பட்டால் வெற்றி நிச்சயமாகும்.

உதாரணமாக,

ஒரு குழந்தையைப் பார்த்து. நீ பெட்டைப்பிள்ளை. அடங்கித்தான் வாழவேண்டும். தம்பி ஆண்பிள்ளை. சாண்பிள்ளை யென்றாலும் (அளவில் சிறிதாயினும்) ஆண்பிள்ளை தானே! என்று பெண்ணை விட ஆணை உயர்வு என்ற மனப்பதிவை ஏற்படுத்துவது போல் பல விடயங்களைச் சந்திக்க நேரிடும்.

அப்போதெல்லாம் நாமே விழிப்புடனிருந்து நம்மவர் பெருமையை நிலை நாட்ட வேண்டும். அதற்கு பெண் தன்னைப் பற்றி நன்கு அறிதல் வேண்டும். தனது ஆற்றலை சமூக நலனோடு ஒட்டி வளர்க்க வேண்டும். முரண்பாடுகளைத் தவிர்த்து முன்னேற துடிப்புடன் விழிப்படைய வேண்டும்.

முடிதல்

-சல்மா-

பாழ் வெளியில்
ஓர் அரண் அமைத்து
இன்றெனைக் காக்கிறேன்.

அழைப்பின்
எந்தக் குரலுக்கும்
நான் விலக்கப் போவதில்லை
எனது அரணை.

என்னிடமிருந்ததையெல்லாம்
ஒவ்வொரு முறையும்
பலவந்தமாக
பறித்துச் சென்றீர்கள்.

இன்று
இச் சாய்வு நாற்காலியில்
யாருக்கும் தயங்காமல்
கால்களை நீட்டி
அமர்ந்திருக்கிறேன்.

இப்பொழுது தான்
தைரியமாய் இருக்கிறேன்
பாதுகாப்பாய் இருக்கிறேன்.

யாரையும் அனுமதிக்க மாட்டேன்
என்னிடமிருந்து
எதையுமே பெற முடியாது.

பொறுக்க இயலாதபடி
கத்துகிறார்கள்
சத்தமிடுகிறார்கள்
தூங்க விடுவதே இல்லை.

எனினும் என் தனிமையை
உருவாக்குகிறேன்
இந்த இரைச்சல்களின் உள்ளிருந்து.

இப்பொழுதும்
எல்லாவகை சாத்யங்களும்
இருக்கலாம்.

எப்போதாவது கேட்கிறது
புதுமையாய்
வீயப்பூட்டும் அழைப்பு
யாரோ
எதையோ
கொடுக்க வந்திருக்கிறார்கள்

வஞ்சகமுள்ள அழைப்புகளின்
பயங்களால்
எனது அரண்களை இன்னும்
வலுப்படுத்துகிறேன்.

வழி தவறி வந்த
தேவதைகள் சிலவும்
திரும்பிப் போயிருக்கக்கூடும்.

29 வயதாகும் சல்மா கடந்த சில ஆண்டுகளாகக் கவிதை எழுதி வருகிறார். கவிதைகளுடன் புத்தக விமர்சனம், சிறுகதை முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார். இஸ்லாமிய கலாசாரப் பின்னணியில் இருந்து வந்திருக்கும் சல்மாவின் கவிதைகள் சமூகம், வீடு, மதம், பாலுறவு வழியே பெண்ணின் உடல் மீதும் மனம் மீதும், செலுத்தப்படும் அழுத்தங்களை மிகுந்த வலியுடன் பதிவு செய்பவை. காலச்சுவடு, நிகழ், பாரதி சுட்டும் விழிச்சுடர் ஆகிய இதழ்களில் இவரது படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

நன்றி: காலச்சுவடு, ஏப்ரல் - ஜூன் 1997.

முரண்பாடுகளுடன் பணியாற்றல்

- தென்னாபிரிக்க அனுபவம்

விஜயகுமாரி முருகையா.

1997 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 25 ஆம் திகதி தொடக்கம் டிசம்பர் 5 ஆம் திகதி வரை தென்னாபிரிக்காவின் தலைநகர் ஜொஹானஸ்பேர்க்கில் இடம் பெற்ற முரண்பாடுகளுடன் பணியாற்றுவது சம்பந்தமான பயிற்சிக் கருத்தரங்கில் பங்கு பற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இப்பயிற்சிக்கருத்தரங்கை இங்கிலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த ரெஸ்போண்டிங் ரூ கொன்விலிக்ந் (Responding to Conflict) எனும் நிறுவனத்தினர் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். நாம் ஏற்கனவே மட்டக்களப்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் அகிம்சைப் பணிக்குழு விலும், பெண்கள் அமைப்புகளிலும் பணி புரிந்தமை இப்பயிற்சிக் கருத்தரங் கிற்குத் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு சாத்தியமாக அமைந்தது.

தென்னாபிரிக்காவில் கடந்த சில காலமாக கறுப்பு இனத்தவர்களுக்கும் வெள்ளை இனத்தவர்களுக்குமிடையில் கொடூரமான போர் இடம் பெற்று 1994 ம் ஆண்டு விடுதலை கிடைக்கப்பெற்றது. சமாதான உடன்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கு பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதனாலும் முரண்பாடுகளுக்கான பின்னணியை ஆய்வு செய்யப் பொருத்தமான இடமாக அமைந்ததனாலும் பயிற்சிக் கருத்தரங்கை நடத்த தென்னாபிரிக்கா பயிற்சிக் களமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. இக் கருத்தரங்கிற்கு இலங்கையிலிருந்து நான்கு பேர் உட்பட சர்வதேச நாடுகளில் இருந்து முப்பது பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர். இவர்கள் யுத்தம் நடக்கும் நாடுகளான ஆப்கானிஸ்தான், கென்யா, புரூண்டி, லைபீரியா, ரஷ்யா, யூக்கோஸ்லாவியா, கம்போடியா, உகண்டா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, மொசம்பிக், தென்னாபிரிக்கா போன்ற நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள். அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதும், பிரச்சனைகளை பகுப்பாய்வு செய்வதும், அவற்றுக்கான தீர்வுகளை முன்வைப்பதும், பிரச்சனைகளை நடைமுறையில் பரீட்சித்துப்பார்ப்பதும், புதிய யுத்திகளை கையாளுவதும், கற்றுக்கொண்ட புதிய அனுபவங்களை குழலுக்கு ஏற்றவகையில் நடைமுறைப்படுத்திப்பார்ப்பதும் இப்பயிற்சிக் கருத்தரங்கின் முக்கிய நோக்கமாக அமைந்தது.

பயிற்சிப் பட்டறை முரண்பாடுகளைப் பகுப்பாய்வு செய்தல், திறன்களை வளர்த்தலும் நடைமுறைப்படுத்தலும், யுத்தத்தின் பின் உடல், உள ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களை, வலுவள்ளவர்களாக மாற்றுதல், முரண்பட்டவர்களிடையேயான நல்லுறவை கட்டியெழுப்புதல், பல்வேறு சமூகங்கள், இனங்கள் என்பவற்றுக்கிடையே உள்ள அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளல், தொடர்பு ஊடகங்களுடன் பணி புரிதல், யுத்தித் திட்டமிடலும் மீளாய்வும் எனக் கட்டம்கட்டமாக வடிவமைக்கப்பட்டு இருந்தது. இப்பயிற்சிப் பட்டறையில் பங்குபற்றியவர்கள் பல்வேறு முரண்பாடுகளுக்கிடையில் பணியாற்றுவவர்களாகவும், பின்வரும் வேலைத்திட்டங்களில் ஈடுபட்டு வருபவர்களாகவும் இருந்தனர். பால் நிலை அபிவிருத்தியும், முரண்பாடும் (Gender Development, and Conflict), நிறுவனங்களுடன் செயலாற்றுதல் (தலமைத்துவம்) (Working With Organisations (leadership), சமரசப் பேச்சுவார்த்தை (Negotiation), முரண்பாட்டில் அபிவிருத்தி (Development in Conflict), ஒன்று கூடி இணைந்து செயலாற்றுதல் (Coalitions And Networks), முரண்பாட்டை கையாளுவதற்கான பயிற்சி (Training for Conflict - Handling), வன்முறை, பலாத்காரம், பயங்கரவாதம் (Violence, Intimidation, Terrorism) வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுடன் வேலை செய்தல் (Working With People Affected by Violence), அகிம்சை நடவடிக்கைகள் (Active Nonviolence), மத்தியஸ்தம் வகித்தல் (Mediation), மனித உரிமை வேலை (Human Rights Work), சமாதானத்திற்கான பூர்வாங்க (ஆரம்ப) வேலை (Peace Initiatives), சமாதானக்கல்வி (Peace Education), யுத்தத்திற்கு பிற்பாடான மீளமைப்பும், அபிவிருத்தியும் (Post-War Reconstruction And Development), பிரச்சினைகளை தீர்த்தல் (Problem-Solving), சமாதானப்படுத்துவதற்கான அமைப்புகளும், செயற்பாட்டு முறைகளும் (Reconciliation Structures And Processes), துன்புறுத்தல்களை கையாளுதல் (Dealing with Trauma), இராணுவக்கலைப்பு (Demobilisation), தலைமைத்துவமும், சமாதானமாக்கமும் (Monitoring and Peacekeeping), அங்கீகாரங்கள் (Sanctions), வன்முறை அதிகரிப்பை தவிர்த்தல் (Preventing Escalation, of violence) என்பனவாகும். இவ்வேலைத்திட்டங்களில், முரண்பாடுகளுடன் செயலாற்றுவது பற்றிய பயிற்சி மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைந்தது.

இப்பயிற்சிக்கு கருத்தரங்கில் பெண்களின் பிரச்சனைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு, இன நிற வேற்றுமை, உள்நாட்டுப் போர்கள், உலகையே இன்று அச்சுறுத்துகின்ற வறுமை என்பவற்றால் ஏற்படுகின்ற பாதிப்புகளும், இவைகளால் பெண்களின் வாழ்வில் ஏற்படுகின்ற அவலங்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டது.

தென்னாபிரிக்காவில் பெரும்பான்மை மக்கள் சூழ் இனத்தவர்கள். அங்கு வெள்ளை இனத்தவர்களுக்கும், கறுப்பு இனத்தவருக்குமிடையில்

மோசமான போராட்டம் இடம் பெற்றது. வறுமை கலாசாரம், நிறம் என்ற வகையில் மிகவும் அடக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர். ஜனாதிபதி மண்டேலா பல போராட்டத்திற்கு மத்தியில் 27 வருட சிறை வாழ்க்கையை அனுபவித்து, பின்னர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு, உலகிலேயே மிகவும் பெறுமதியுள்ள மனிதராகப் பாராட்டப் பெறுகிறார். அங்கு தற்போது உண்மைக்கும் இணக்கப்பாட்டிற்குமான சபை (Truth and Reconciliation Commission) அமைக்கப்பட்டு, கடந்தகால இனவன்முறைகளால் பாதிப்புக்குள்ளானவர்களையும், குற்றவாளிகளையும் இனங்கண்டு அவர்கள் தத்தமது குற்றங்களை சபையின் முன்னர் நேர்மையாக ஏற்றுக் கொண்டதன் பின்னர், மன்னிப்பு வழங்குகிறது. மனித உரிமையைப் பேணும் பண்பாட்டை விருத்தி செய்வதே இச்சபையின் நோக்கம். இருப்பினும் இன்றும் அங்கு பொருளாதார பலம் வெள்ளை இனத்தவர் கையில் இருப்பதையும் கறுப்பினத்தவர்கள் தொழிலாளிகள் என்ற வகையில் கீழ் மட்டத்தில் இருப்பதையும் காண முடிந்தது.

தென்னாபிரிக்கப் பெண்களின் நிலைமையை அறிந்த போது ஆச்சரியமாக இருந்தது. போர் சூழல் காரணமாக அதிகளவான பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கப்பட்டிருந்தனர். உலகிலேயே யுத்த சூழல் காரணமாக பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளான பெண்களில் பெரும்பான்மையினர் தென்னாபிரிக்கப் பெண்களாக உள்ள உண்மையை அறிய முடிந்தது. இவ்வன்முறைச் செயலுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்குமுக்கமாக தென்னாபிரிக்க ஆண்கள் ஒன்று சேர்ந்து தேசிய மட்டத்தில் ஊர்வலம் ஒன்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். இதில் கலந்து கொண்ட சில பெண்களுடன் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு எமக்கு கிடைத்தது. உலகில் முதல் தடவையாக ஆண்கள் எதிர்ப்பு ஊர்வலம் ஒன்றை நடத்தியது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நிகழ்வில் ஜனாதிபதி நெல்சன் மண்டேலாவும் கலந்து கொண்டார்.

அதே வேளை மற்றைய நாடுகளிலும் நடந்து கொண்டிருக்கும் முரண்பாடுகளால் பெண்களுக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடி நிலை கூடுதலாக உள்ளமையை அறிய முடிந்தது. போரினாலும், கலாசாரத்தடைகள் காரணமாகவும் இவர்கள் வன்முறைகளுக்குள்ளாகியுள்ளனர். உதாரணமாகச் சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம் என நினைக்கிறேன். ஆப்கானிஸ்தான் பெண்கள் வெளியே வேலைக்கு செல்ல முடியாத கலாசாரத்தடை உள்ளது. கென்யாவில் இளம் பெண்கள் வயதுக்கு வந்தவுடன் அவர்களது இனப்பெருக்க உறுப்புக்களை வெட்டிச் சிகிச்சை செய்கின்றார்கள். இதனால் அப்பெண்கள் மாதவிடாய் காலத்தில் சரியான வேதனைகளை அனுபவித்து வருகின்றார்கள். இது கொடூரமான கலாசார மூடநம்பிக்கையாகும். அத்துடன் அகதிமுகாம்களில் அதிகாரிகளால் பல பெண்கள் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளதையும் அறியக் கூடியதாக இருந்தது.

இலங்கையிலிருந்து தென்னாபிரிக்கா சென்றபோது டுபாய் விமான நிலையத்தில் தாமதித்த போது அங்கு இலங்கைப் பெண்களை சந்திக்க நேர்ந்தது. இவர்களை இலங்கையிலிருந்து அழைத்து வந்த முகவர்கள், இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளுக்கு அனுப்புவதாகக் கூறி லட்சக்கணக்கான பணத்தையும் அபகரித்துக் கொண்டு, கென்யாவில் கைவிட்டு விட்டு தலை மறைவாகி விட்டனர். யுத்த சூழலில் இருந்து விடுபட்டு தமது பிழைப்புக்காக வெளி நாடு சென்ற இவர்கள் ஏமாற்றப்பட்ட நிலையில் துயரத்துடன் மீண்டும் இலங்கை வர விமான நிலையத்தில் காத்திருந்தனர். இன்றைய இனப்பிரச்சனையால் தொழில் ரீதியாகவும் ஏனைய காரணங்களுக்காகவும் வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயரும் பெண்களின் நிலை கேள்விக்குறியாகவேயுள்ளது.

பொதுவாக எல்லா நாடுகளிலும் இனவன்முறை, யுத்த சூழல், வறுமை, போன்ற பல காரணங்களால் மக்கள் தமது உரிமைகளை இழக்கும் போது மற்றவர்களின் ஒத்துழைப்பின்மையும் நம்பிக்கையற்று மனம் தளர்ந்து போவதும், வறுமை நிலையும் முரண்பாடுகளுக்கு உள்ளாவதற்கான அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது.

பயிற்சியின் போது பல புதிய அனுபவங்களைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. பல்வேறு சமூகங்களையும் இனங்களையும் சேர்ந்தவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டமையால் நிறைய விடயங்களைக் கற்றுக் கொள்ள வாய்ப்பாக அமைந்தது. இவ்விடயங்களைப் பகுப்பாய்வு செய்தபொழுது மட்டக்களப்பைப் பொறுத்தவரையில் தொடர் நடவடிக்கையாக பின்வரும் விடயங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதாக தீர்மானிக்கப்பட்டது. கிராமப்புறங்களில் உள்ள உழைக்கும் மக்களுக்கு மனித உரிமை சம்பந்தமான பயிற்சிக் கருத்தரங்குகளை நடத்துதல், பெண்கள் அமைப்புகளுக்கு முரண்பாட்டுப்பயிற்சிக் கருத்தரங்கினை நடத்துதல், அகிம்சைப்பணிக் குழுவிற்கு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தல், சமகால சூழ்நிலை பற்றிய விழிப்புணர்ச்சியை உருவாக்குதல், சமாதானத்திற்காக பணிபுரியும் நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் ஊழியர்களுக்குள் உறவு முறையைக் கட்டியெழுப்புதல் சம்பந்தமாக அறிவுறுத்தல், நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தல் என்பனவாகும். இவ்வாறான திட்டங்களை செயற்படுத்துவதன் மூலம் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வரலாம். இப்பயிற்சிக் கருத்தரங்கு எமது சூழலுக்கும் வேலைத் திட்டங்களுக்கும் பொருத்தமானதாக அமைந்ததால் மிகவும் புயனுடையதாக இருந்தது.

- நூதனசாலை -

மாலைநேரத்துக் கொட்டுமழை
தடுமல் பீடித்துவிடுமென்று பயந்து
எழுத்தாளர் நூதனசாலைக்குள் விரைந்தார்.
இறந்த விலங்கொன்றைச்சூழ பிள்ளைகள் இருந்தனர்.
புதுமணச் சோடிக்கு முகங்காட்டும்
நிர்வாண அழகியொருத்தி
குளியல் முடித்து சேலையை எடுக்கக் கைநீட்டியபடி,
மெல்லியதானதொரு தொடுகை, அந்தப்பெண் திரும்பிப் பார்த்தாள்,

அவளது மார்பகங்கள் வீழின
நேற்றைய கதையை நினைவுபடுத்தியபடி
அவள் கணவன் பின்னால் நின்றிருந்தான்
அவளது கண்கள் பிரகாசமாய் ஒளிர்ந்தன
உடல் பதறியது
தங்களை யாரோ பார்ப்பதாக அவளுணர்ந்தாள்
அவள், அவனை அப்பால் இழுத்துவிட்டாள்.
தொலைந்துபோன கதைகளின் படிமங்கள்
அந்தக்கணத்தின் அந்த அசைவில் படிமமாயிற்று.
பையனும் பெண்ணும் அந்த எழுத்தாளருமே
நூதனசாலையுள்.
வெளியே மழை பெய்தது
அந்த நெரிபடும் சனத்திரளில்
தொலைந்து போனார்கள் ராமரும் சீதையும்.
அவர்களுக்காகக் காத்திருந்த அந்த மனிதன்

வயோதிகனானான்.

மூலையொன்றில் தாயொருத்தி சீன்னைக்கு ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள்

யாரோ தள்ளிவிட

தட்டுத்தடுமாறி அடுத்தறையுள் போனார் எழுத்தாளர்

பார்த்தார்

உள்ளங்கையில் நாடியைத் தாங்கி

அழகிய இளம்பெண்ணொருத்தி காத்திருந்தாள்

எதிர்பார்க்கையின் படியம் அவள்.

அவள் இருந்தாள், காத்திருந்தாள், அகல்கையைப்போல,

பலர் வந்தனர். ஆனால் எங்கே ராமன்?

எழுத்தாளருக்கு அது தெரியாது

கதை எவ்வாறு முடியப்போகிறதென்றும் அவருக்குத் தெரியாது.

ஆனால், ஆங்காங்கே தரிப்புகள் வந்துபோகும்.

H.S. வெங்கடேச மூர்த்தியின் கன்னட மூலத்திலிருந்து,

ஆங்கிலத்தில் : D.A. சங்கர்.

தமிழில் : சி. ஜெயசங்கர்.

தென்னாபிரிக்காவில் 97ம் ஆண்டு பாலியல் பலாத்காரத்தினை எதிர்த்து
இடம்பெற்ற தேசிய ஆண்கள் ஊர்வலம், இடது மூலையில் விஜி

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறையின் தளமாக - குடும்பம்

சி. சந்திரசேகரம்

வரலாற்று ஒட்டத்தில் தாய்வழிச் சமூகம் வீழ்ச்சிகண்டு தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பின் உருவாக்கம் நிகழ்ந்த வரலாற்றுத் தோல்விக் கட்டத்தில் பெண் மீதான சமூக ஒடுக்குமுறை தொடங்குகிறது. இந்த அதிகாரத்துவ தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பில் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்படும் கல்வி, மதம், சட்டம், கலை, இலக்கியம், குடும்பம் போன்ற அனைத்து நிறுவனங்களும் இந்த ஒடுக்குதல் நிறைவேற்றப்படும் - பலப்படுத்தப்படும் களங்களாக அமைகின்றன.

இந்தரீதியில் திருமணமாதல், பெற்றோராதல், ஒரேவதிவிடத்தைக் கொண்டிருத்தல் எனப் பலவாறாக இன்றுவரையறைப்படுத்தப்படும் குடும்ப நிறுவனம் அதிகாரத்தினால் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு உறவு நிலையாக, அதிகாரத்துவ அமைப்பாக உள்ளது. அதிகார மயப்பட்ட உறவுகளைக் கொண்ட ஆணாதிக்க அடக்கு முறை நிறுவனமாகச் செயற்படும் குடும்பம் பெண்கள் மீதான சகல ஒடுக்குமுறைக்குமான சமூக வடிவமாக இருந்து வருகிறது.

எமது சமூகத்தில் ஒரு புனிதத்துவமான, பெண்களுக்கு பாதுகாப்பை நிலை நிறுத்தும் அமைப்பாக, சமூகக் கருத்தியல்களால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டு, பேணப்படும் வந்த கணவன், மனைவி, குழந்தைகள் என்ற குடும்ப அலகே பெண்ணின் அடிமைத் தனத்திற்கும் காரணமாகிறது. இந்நிலையில் இவ்வமைப்பு இன்று கேள்விக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருப்பது வியப்புக்குரியதல்ல.

எனவே குடும்ப நிறுவனமானது கேள்விக்கு உட்படுத்தத்தூண்டும் காரணிகளில் அவ்வமைப்பில் பெண்கள் மேல் செலுத்தப்படும் வன்முறையும் பாலியல் பலாத்காரமும் முக்கியம் பெறுகின்றன. குடும்பத்தைப் பொறுத்த வரை கணவராலும் ஏனைய குடும்ப ஆண் உறுப்பினர்களாலும் பலவகையில்

பெண்கள் வன்முறைக்கும் பலாத்காரத்திற்கும் உள்ளாகி வருகின்றனர். இலங்கையிலும் இத்தகைய குடும்ப வன்முறைகள் அதிகரித்துள்ளமையை சமீபத்திய ஆய்வுப் புள்ளி விபரங்கள் சில தெரிவிக்கின்றன. இவ்வகையில் 60% இற்கு மேலான பெண்கள் குடும்ப வன்முறைக்கு உட்பட்டுள்ளமை தெரியவந்துள்ளது.

குடும்ப அமைப்பில் ஆணிலைப்பட்ட சிந்தனையால் பெண்கள் அடிமைகளாக ஒடுக்கப்படும் ஒரு பாசிசச் சூழலில் உளவியல் ரீதியான தாக்கத்திற்கு உட்படுகின்றனர். இத்தகைய உளவியல் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் ஆதிக்கச் செயற்பாடுகளில் முக்கிய பங்கு வகிப்பது, ஆண்களின் வக்கிரமான சொற் பிரயோகங்களே. குறிப்பாக மனைவி கணவனாலும், பெண் பிள்ளைகள் தந்தை, சகோதரர்களாலும் சொல்ரீதியான வன்முறைகளுக்கு உள்ளாகின்றனர். இத்தகைய தாக்கங்களால் பெருமளவு பாதிக்கப்படுபவர்கள் கிராமியப் பெண்களே, அனேகமான வீடுகளில் தினமும் குடித்துவிட்டோ, அல்லது வீணான குற்றச் சமத்தல்களின் பேரிலோ வாய்க்கு வந்தபடி கேவலமான வார்த்தைகளால் பெண்களை ஏசுவது (கூடுதலாக உரத்த தொனியில்) என்பது வாழக்கமமாக உள்ளது. இவ்வகையில் பால் உறுப்பைச் சுட்டும், உடல் உறவினைக் குறிக்கும் வார்த்தைகள் பெண்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. அத்துடன் தான் அப்பெண் மேல் பாலியல் வல்லுறவை மேற்கொள்வதாகக் கூறும் வார்த்தையை பிரயோகிப்பதும், நாய், பேய், பசாசு, போன்ற இழிவுச் சொற்களால் கேவலப்படுத்தப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய வன்முறைகள்

- ★ குடிவெறி-நிதானமற்ற நிலையில் ஆண் இருத்தல்,
- ★ ஆண் தனது விருப்புகள், நலன்களை முழுமையாகப் பெண் நிறைவேற்றத்தவறிவிட்டாள் எனக் கருதிக் கொள்ளும் நிலை,
- ★ ஆண்களின் விருப்புகளுக்கு மாறாகப் பெண் நடத்தல்,
- ★ ஆணின் தவறுகளைப் பெண் சுட்டிக்காட்டல், எதிர்த்தல்,
- ★ பெண்கள் தம் சுதந்திரத்தைப் பேண முயல்தல்,
- ★ பெண்ணின் கடந்த காலத்தின் சிலவாழ்க்கை நிகழ்வுகள், தவறுகளை ஆண் மீட்டிப்பெரிதுபடுத்தல்,
- ★ ஆணின் வீண் சந்தேகங்கள்,
- ★ பெண் மீது வெறுப்புணர்வு ஏற்படல், ஆகிய பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களின் போது ஆண் தனது சொல்வன்முறைகளினூடாகத் தனது ஆதிக்க வன்முறை உணர்வையும், தலைமைத்துவத்தையும் நிலைநாட்ட முயலும் போது பெண்கள் பெரும் உள்பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றனர்.

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அதனை எதிர்த்துப் பேசும் போது அல்லது நியாயத்தைக் கூற முற்படும் போது பெண்கள் உடல் ரீதியான தாக்குதல்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது.

ஆண் அங்கத்தவர்களால் பெண்கள் மீது மேற்கொள்ளப்படும் வன்முறையில் கை,கால்,கம்பு, என்பவற்றால் அடித்தல், வெட்டுதல், தீக்குடு, அமிலம், சுடுநீர் என்பவற்றை உடம்பில் ஊற்றல், குரல்வளையை நெரித்தல், என்பன அடங்கும்.

இத்தகைய வகைகள் இடம் பெறும் போது சுற்றத்தவர்களும் அயலவர்களும் அது குடும்பப் பிரச்சினை என்பதால் அதில் தலையிடுவது முறையற்ற செயல் என ஒதுங்கி விடுகின்றனர்.

இங்கு ஆண் ஆதிக்கத்தினதும் பெண் அடிமைத்தனத்தினதும் உச்சம் தெரிகிறது. இங்கு பெண் ஒரு மனித உயிரி என்று ஆண் சிந்திப்பதில்லை. மட்டக்களப்புப் படுவான்கரைத் தென்புறக் கிராமமொன்றில் ஓரிரு வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு திருமணமான இளம் பெண்ணின் இனப்பெருக்க உறுப்பு அவளது மச்சானால் சவரக்கத்தி கொண்டு அலங்கோலமாக வெட்டப்பட்டுப் பின் வைத்திய சிகிச்சை செய்யப்பட்டமை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஆனால் எவ்வளவுதான் துன்பப்படுத்தினாலும் பெண் சட்ட நடவடிக்கையை நாடுவது என்பது அரிதாகவேயுள்ளது.

சட்ட நடவடிக்கையை நாடும் போதும் "இவற்றுக் கெல்லாம் முறைப்பாடு செய்வதா" என்று பெண்களின் குற்றச்சாட்டுக்கள் பொலிஸ் அதிகாரிகளால் தட்டிக் கழிக்கப்படுகின்றது. இதை விட சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் போது பெரும்பாலான ஆண்கள் மேலும் பெண்கள் மேல் வன்முறையைத் தீவிரப்படுத்தி மனைவியை விட்டு விலகுவதனால் பெண்கள் இரட்டைச் சமை அழுத்தத்தையும் பல்வேறு சமூக வன்முறைகளையும் எதிர்கொள்கின்றனர். இவை பெரும்பாலான பெண்களால் வன்முறைகளாகவன்றி வாழ்வின் ஒரு அங்கமாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

'கணவனுக்கு அடங்கியவள் மனைவி' என்ற எமது சமூகப்பாரம்பரியக் கருத்தாக்கம் இவர்களை எதிர்த்துப் பேசாதவர்களாக்குகிறது. இவ்வன்முறைகளுக்கு எதிராகப் பெண்கள் செயற்பட்டால் சமூகம் அவர்களை அடங்காப் பிடாரி, ஆண் மூச்சக்காரி எனக் குடும்ப இலட்சணம் இழந்தவர்கள் எனப் பழி கூறுகின்றது.

எனவே தொடர்ந்தும் இத்தகைய வன்முறைகளைத் தாங்க முடியாத தாலும் கல்வியறிவின்மை, தனித்தியங்கும் வல்லமையின்மை போன்ற

வற்றாலும் பல பெண்கள் சட்ட நடவடிக்கைகளை நாடுவதை விடத் தன்கொலை செய்து கொள்வதையே முடிவாகக் கொள்கின்றனர்.

அண்மைக் காலங்களில் பெண்கள் கணவரது கொடுமை தாங்க முடியாமல் தற்கொலை முயற்சிகளில் ஈடுபடும் சம்பவங்கள் அதிகரித்துள்ளன. கணவனின் சித்திரவதைகள், கணவன் வேறு பெண்ணுடனான தொடர்பு வீட்டு அங்கத்தவர்களின் பாலியல் வல்லுறவு, வன்சொற் பிரயோகம், விருப்பமற்ற திருமண நிச்சயிப்புக்கள் ஆகிய குடும்ப வன்முறைகளும் தற்கொலைக்கான முக்கிய காரணங்களாகின்றன. இவற்றில் கணவனின் கொடுமை தாங்க முடியாமல் தற்கொலை செய்து கொள்பவர்களின் எண்ணிக்கையே அதிகம். புள்ளிவிபரங்களின்படி தற்கொலை செய்பவர்களில் 90% மானவர்கள் பெண்களே என்பது தெரியவருகிறது. சில பெண்கள் தாம் தற்கொலை செய்வதோடு தம் பிள்ளைகளுக்கும் நஞ்சூட்டிக் கொல்கின்றனர். கல்வி அறிவின்மையும் வறுமையுமே இதற்குக் காரணமாகும்.

தற்கொலைகளுக்குக் காரணமானவர்கள் சட்டத்தில் இருந்து தப்பிக் கொள்வதுடன், தம் துயர நிலையைக் காட்டி அனுதாபத்தைப் பெறுகின்றனர். அநேகமாகக் குடும்ப அங்கத்தவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு சாதகமாகவே இருக்கின்றனர். இவர்கள் தண்டனைக்குட்பட்டும் அது குறைந்த பட்ச தண்டனையாகவே உள்ளது.

எனவே, சட்ட நடவடிக்கையின் போதாமை தற்கொலைகள் அதிகரிக்க ஒரு முக்கிய காரணியாகிறது. கிராமப்புறக் குடும்பங்கள் பலவற்றில் இவ்வாறு ஒரு பெண் தற்கொலை செய்து கொண்ட பின் ஆண் சில நாட்களில் தன் பிள்ளைகளைக் காரணம் காட்டித் தன் மனைவியின் சகோதரியை மணம் முடிக்க அவளின் பெற்றோரிடமிருந்து சம்மதம் பெறுகிறான். இத்தகைய திருமணங்கள் பெரும்பாலும் பெண்மீதான வற்புறுத்தலின் பேரிலேயே நடக்கின்றன.

கணவனால் மனைவி கொலை செய்யப்படும் சம்பவங்கள் இன்று அதிகரித்துள்ளது. "பெண்கள் உரிமைகளின் கண்காணிப்பு (Women's Rights Watch) ஜூலை 1997 இதழ்.

"இம்மாதத்தில் 43 பெண்கள் படுகொலைக்கு உட்பட்டார்கள் என அறிக்கைகள் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றுள் 17 சம்பவங்களுக்கு கணவன் அல்லது ஏனைய குடும்ப அங்கத்தவர்களே பொறுப்பானவர்கள்"

என்று கூறுகிறது. 1997 ம் ஆண்டு ஒரு சில மாதங்களில் நிகழ்ந்த கொலைச் சம்பவங்கள் பற்றித் தொடர்பூடகங்களில் வெளி வந்த (ஜூலை -

செப்டெம்பர்) விபரங்கள் சில கீழே பட்டியலிட்டுக் காட்டப்படுகிறது. அட்டவணையின் மூலம் கூடுதலாக இளம் பெண்கள் கணவனால் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

கொல்லப் பட்ட பெண்	வயது	சம்பவம் நடந்த / விசாரணைக்குட் பட்ட இடம்	கொலை முயற்சி	குற்றம் சாட்டப் பட்டவர்	வளையான பத்திரிகை
4 குழந்தைகளின் தாய்	-	சிரியாகம	வெட்டல்	கணவன்	தினமின
2 பிள்ளைகளின் தாய்	30	ஊருபொக்கே	-	கணவன்	லங்காதீப
அம்பிகா (மனைவி)	-	திருகோணமலை	-	கோணேஸ்வர ஆலய மதகுரு	ஐலண்ட்
இஸ்ஹாக் ஜமிலா	34	அட்டப்பள்ளம்	அடித்துக் காயப் பட்டு	கணவன்	தினகரன்
மனைவி	-	நெலூவ	தீயூட்டிக் கொலை	கணவன்	லங்காதீப
சு. காயத்திரி	02	-	கழுத்து நெரிக்க - ப்பட்டு	தந்தை	தினகரன்
ஜி.வை. மாலிகா	-	அங்குரு மலேகந்த	வெட்டப்பட்டு	கணவன்	தினகரன்
மனைவி	-	தனவா	கழுத்து நெரிக்க - ப்பட்டு	கணவன்	தினகரன்
பெண்	28	மேல்கடிகமுல	மண்வெட்டியால் தாக்கி	கணவன்	தினமின
இ.எம்.வீரபிரசங் கனி	16	புத்தளம்	கழுத்து நெரிக்க - ப்பட்டு	கணவன்	தினக்குரல்
4 பிள்ளைகளின் தாய்	-	வல்கம	அடித்து	சகோதரன்	தினமின
மனைவி	28	பிங்கிரியா	மண்வெட்டியால் அடித்து	கணவன்	டெய்லி நியூஸ்
பெண்	36	மாத்தறை நீதிமன்றம்	வல்லுறவு செய்து குத்தப்பட்டு	சகோதரன்	தினமின
பெண்	-	மீக்கவத்த பொலீஸ்	-	ஒன்றுவிட்ட மகன்	சிலுமின்
பெண்	40	புத்தளம்	தலையில் அடித்து	கணவன்	தினகரன்
மாமி	-	காலி உயர் நீதிமன்றம்	-	மருமகன்	தினமின
பெண், 2 பிள்ளை	-	சம்மாந்துறை	-	கணவன்	லங்கா தீப
பெண்	25	அகுறஸ்ஸ	-	கணவன்	தினகரன்
பெண்	32	வத்தள	-	சகோதரன்	லங்கா தீப
மனைவி/மகள்	30, 1 $\frac{1}{2}$	வத்தகம நீதிமன்றம்	-	கணவன்	லங்கா தீப
மனைவி	-	கொழும்பு	குத்தப்பட்டு	கணவன்	தினகரன்
பெண்	25	அகுறஸ்ஸ	அடித்து	கணவன்	ஐலண்ட்
பெண்	24	பொலன்றுவ	அடித்து	மாமன்	திவயின்
பெண் (14.4.97)	-	குருநாகல் உயர் நீதி மன்றம்	அடித்து	மகன்	டெய்லி நியூஸ்
பெண்	18	மட்டக்களப்பு (இடம் பெயந்தோர் முகாம்)	அடித்து	கணவன்	ஐலண்ட்
பெண்	36	மாத்தறை	-	சகோதரன்	ஐலண்ட்
பெண்	22	வாழைச்சேனை	அடித்து	கணவன்	தினக்குரல்
பெண் (ஜூன் '97)	41	நீகம்பு நீதிமன்றம்	தடியால் தாக்கல்	கணவன்	திவயின்
பெண்	24	வெல்லவாய பொலீஸ்	அடித்தல்	கணவன்	தினகரன்
பெண்	25	கல்கிரியகம பொலீஸ்	அடித்தல்	சகோதரன்	லங்கா தீப
பெண்	48	கலுவித்த தோட்டம்	அடித்தல்	மகன்/மருமகன்	லங்கா தீப
பெண்	50	கண்டி உயர் நீதி மன்றம்	கோடாரியால் தாக்கி	கணவன்	டெய்லி நியூஸ்

பெண்களின் மனித உரிமை மீறல்களில் முதன்மையானது பாலியல் பலாத்காரமாகும். பெண்ணின் சுயவிருப்பின்றி கணவன் உட்பட எந்த ஆணாவது பெண்ணைத் தன் இச்சைக்குட்படுத்தல், பாலுணர்வு நோக்குடன் உடற்துன்புறுத்தலுக்குட்படுத்தல் என்பன பாலியல் பலாத்காரத்தினுள் அடங்கும்.

இந்தவகையில் கணவன் மனைவியரிடையே இடம் பெறும் பாலியல் பலாத்காரங்கள் (Marital rape) ஒரு வகையின. இதில் மனைவி விரும்பாத போது உறவு கொள்வது ஒருவகை. பெண் சுகயீனமுற்றிருத்தல் மாத விடாய்க் காலங்கள், குடிபோதையில் இருக்கும் சந்தர்ப்பங்கள், அடிக்கடி பாலுறவு கொள்ள முயலுதல் ஆகியவையும் இவற்றில் அடங்கும். ஆனால் இவற்றை ஆண் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. இங்கு பெண்ணின் உணர்வுகளை கருத்தில் கொள்ளாத ஆண் ஆதிக்கப் போக்கே பாலுறவிலும் நிலை நாட்டப்படுகின்றது.

அடுத்தப்படியாக இருவரும் உறவு கொள்கின்றபோதும் பாலியல் உறவு தொடர்பான அறிவின்மை, மறைந்து கிடக்கும் ஆணாதிக்க உணர்வு என்பன பெண்களைப் பாதிக்கிறது. இத்தகைய வக்கிர உடலுறவின் போது பெண்களின் பாலியல் உறுப்புக்களைக் கடித்தல், நெரித்தல், நகத்தால் கிழித்தல், ஆகிய கொடூரங்களுக்கு பெண்கள் ஆளாகின்றனர். இதற்குச் சிறந்த தொரு எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன் மட்டக்களப்பு நகருக்கு அடுத்தாற் போல் உள்ள கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒரு இளம் பெண் உடலுறவின் போது காயப்படுத்தப்பட்டு, மட்டக்களப்பு வைத்திய சாலையில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டமையைக் கூறலாம். ஆனால் இத்தகைய வல்லுறவுகள் பெண்களால் வன்முறைகளாக உணரப்படாது உடலுறவில் ஏற்படுகின்ற தவிர்க்க முடியாத விடயங்களாகக் கொள்ளப்பட்டு, தம் உடல் ரீதியான ஒரு குறைபாடாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. அதேவேளை சட்ட நடவடிக்கைக்கு உட்படுத்தப்படாத வன்முறையாகவே இது உள்ளது. பெண் இச்சை தீர்ப்பதற்கான ஜடமாக, பாலியல் பண்டமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறாள் என்பதையே இவை குறிக்கின்றன.

இதே போல இரத்த உறவுகளுக்கு இடையிலான (incest) பாலியல் பலாத்காரங்கள் உறவு நிலைக் கட்டமைப்பை மீறிய தண்டனைக்குரிய குற்றங்களே இதில் தந்தை மகளையும் சகோதரன் சகோதரியையும் பலாத்காரம் புரிவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பலாத்காரத்திற்கு உள்ளான பெண் கற்பிழந்தவள் என்ற சமூகக் கருத்து நிலையின் அடிப்படையில் பாரதூரமாகப் பாதிக்கப்படுகிறாள். எனவே குற்றமிழைத்தவனை விட, பாதிப்புக்குள்ளாகிய பெண்களைக் குற்றவாளியாகக் காணும் சமூகக் கொடுமை இங்கு நிகழ்கிறது.

இந்தவகையில் இலங்கையில் சென்ற வருடம் ஜூலை செப்டெம்பர் வரையான 3 மாதகாலத்தில் செய்தித் தாள்களில் வெளிவந்த சில வன்முறைத் தகவல்களைப் பின்வரும் பட்டியல் காட்டுகிறது.

பாலியல் பலாத்காரத்துக்கு உட்பட்டவர்	வயது	இடம் / விசாரிக்கப்பட்ட இடம்	பலாத்காரப் படுத்தியவர்	வயது	வெளியான பத்திரிகை
மகள்	18	மாத்தறை	தந்தை	-	திவயின
மகள்	12	கேகாலை	தந்தை	-	தினமின
மகள்	15	இரத்தினபுரி	தந்தை	-	லங்காதீப
சிறுமி	13	ஹரிபிட்டிய	மாமன்	21	தினமின
மகள்	12	கேகாலை	தந்தை	37	திவயின
மாணவி	12	தலாத்து ஓய	மாமன்	-	திவயின
சந்தரேகா	-	-	தந்தை	-	திவயின/லங்காதீப
மகள்	12	கிரிதிவல	தந்தை	-	திவயின
மகள்	13	மினுவாங்கொட	மாமன்	-	திவயின
சிறுமி	-	மஸ்பொதலை	மாமன்	-	திவயின
முஸ்லிம் சிறுமி	-	இரத்தினபுரி	தந்தை	37	திவயின
தாய்	-	வெயாங்கொடை	மகள்	-	லங்காதீப
மகள்	-	மாலிபெடலை	தந்தை	55	ஐலண்ட்
மகள்	-	ஹதிகலை	தந்தை	-	-
மகள்	06	அல்பிடிய நீதிமன்றம்	மனிதன்	35	-
மைத்துளி	13	-	மனிதன்	37	டெய்லிநியூஸ்
மகள்	-	ஸ்பிலிப்பிட்டிய பொலிஸ்	தந்தை	-	ஐலண்ட்
மகள்	-	தெகியத்த, கண்டி.	தந்தை	38	திவயின
சிறுமி(கன்பமாணன்)	15	இரத்தினபுரி	தந்தை	-	திவயின
சிறுமி(3மாதகாப்பம்)	16	பன்வில நீதிமன்றம்	தந்தை	-	வீரகேசரி
சிறுமி	19	வலப்பிட்டிய	மச்சான்	-	திவயின
சிறுமி	14	பலாங்கொடை	தந்தை	-	திவயின
சிறுமி	16	மினுவாங்கொடை	தந்தை	37	திவயின
சிறுமி	03	நீர்கொழும்பு	பாட்டன்	50	திவயின
சிறுமி	15	அத்தனகல நீதிமன்றம்	மாமா	-	திவயின
சிறுமி	3 ¹ / ₂	மாத்தறை நீதிமன்றம்	பாட்டன்	-	திவயின
சிறுமி	15	அத்தனகல நீதிமன்றம்	மாமா (பொலிஸ்)	-	ஐலண்ட்
சிறுமி	15	பதுளை பொலிஸ்	மச்சான்	-	-
பெண்	22	நீர்கொழும்பு	மச்சான்	-	திவயின
சிறுமி	18	மகாவ நீதிமன்றம்	தந்தை	45	ஐலண்ட்
பெண்	21	களுத்துறை நீதிமன்றம்	கணவன்	-	ஐலண்ட்
மகள்	-	கோட்டை நீதிமன்றம்	தந்தை	-	லங்காதீப
மகள்	18	குருனாகல நீதிமன்றம்	தந்தை	-	ஐலண்ட்

அட்டவணையை நோக்கும் போது பெருமளவில் இளம் பெண்களே பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாகியுள்ளதையும், குடும்பப் பாலியல் பலாத் காரங்களுக்குத் தந்தையே காரணமாக இருந்துள்ளதையும் அவதானிக்கலாம். விஷேசமாக சிறுமிகள் மீதான பாலியல் குற்றமிழைப்பில் குடும்பத்திற்கும் முக்கிய பங்குண்டு என்பதையும், இத்தகைய பலாத்காரங்கள் அச்சம் காரணமாக மறைக்கப்பட்டு, பெண் கர்ப்பம் தரித்துச் சிலமாதங்கள் சென்ற பின்னரே வெளிப்படுகின்றன. இதற்கு அப்பெண்ணும் ஒத்துழைத்ததாகக் கற்பிதம் செய்யப்படுவதுடன், வாழ்நாள் முழுவதும் சமூக வடுச் சொற்களைப் பெண்ணே சுமக்க வேண்டியுள்ளது. உதாரணமாக, மட்டக்களப்புப் படுவான்கரைத் தென்புறக் கிராமமொன்றில் 1997 முற்பகுதியில் அண்ணனால் தங்கை (வயது20) வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுப் பின் கர்ப்பம் தரித்துப் பல மாதங்களாகியே தெரிய வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

குடும்ப அமைப்பினுள்ளும் வெளியிலும் இடம் பெறும் பாலியல் பலாத் காரங்கள் பெண்களாலும் குடும்பத்தாலும் மூடி மறைக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில் பலாத்காரம் தொடர்பான எமது ஆண் முதன்மைச் சமூகக் கருத்தோட்டங்கள் பெண்களின் வாழ்க்கையில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகிறது. அவை வெளிப்படுத்தப்பட்டாலும் -சட்டநடவடிக்கை நோக்கிச் சென்றாலும் அப்பெண் மேலும் துன்புறுத்தப்படுகிறாள். கூடுதலான வழக்குகள் தள்ளுபடியாதல், குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டாலும் ஒத்திவைப்புச் சிறைத் தண்டனையே வழங்கப்படல், நீதிமன்றத்தில் பெண்ணிடம் துருவப்படும் விசாரிப்புக்கள் என்பவை அவளை உளவியல் ரீதியாகப் பாதிக்கிறது. இதனால் பெண்கள் சட்டரீதியான நடவடிக்கை எடுப்பதற்குத் தயங்கின்றனர்.

குடும்ப அமைப்பினுள் பெண்ணின் உடலும் உள்ளமும் ஆணாதிக்கப் பாசிசப் போக்கால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளது. அவள் உளரீதியான, உடல் ரீதியான வன்முறைகள் பலவற்றிற்கும் உட்படுத்தப்படும் களமாகக் குடும்பம் அமைகின்றது. எனவே இத்தகைய வன்முறைத் தனங்களைப் போக்கி அதை ஜனநாயக அமைப்பாக உருவாக்கம் செய்ய வேண்டும்.

பெண்கள் தமது உரிமைகளை வென்றெடுக்கவும், வன்முறைக் கெதிராகப் போராடவும் முன்வரல், அவைவருக்குமான பாரபட்சமற்ற கல்வி, ஆரம்பக் கல்வியில் இருந்தே பாட நூல்களில் பெண்ணுரிமை தொடர்பான விடயங்களைப் புகுத்தல் இத்தகைய வன்முறைகளைத் தடுக்கும் வகையான கொள்கைகள் வகுக்கப்பட்டு வன்முறை செய்தவரைச் சலபமாகத் தண்டிக்கக் கூடிய சட்டங்களாக உருவாக்குதல், பெண்கள் அமைப்புக்களையும் அவற்றின் சேவைகளையும் கிராம மட்டத்திலும் விரிவுபடுத்தல், எனப் பல்வேறு செயற்பாடுகளை அறிமுகப்படுத்தி குடும்ப வன்முறைகளை நீக்கி, அதை ஜனநாயக மயப்படுத்த வேண்டும்.

வருடாந்த சந்தா - பெண்

ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா,

அவுஸ்திரேலியா : US \$ 20/-

இந்தியா : US \$ 10/-

இலங்கை : ரூபாய் 100/-

சந்தா விண்ணப்பம் 199.....

பெண் சஞ்சிகைக்கு சந்தா அனுப்பியுள்ளேன்.

பெயர் :

வீலாசம் :

திகதி :

இத்துடன் காசோலை / மணி ஓடரை சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையத்தின்பேரில் அனுப்பிவைக்கிறேன்.

சூரியா பெண்கள் அபிவிருத்தி நிலையம்,
27A, லேடி மனிங் ட்ரைவ்,
மட்டக்களப்பு.

Suriya Women Development Centre,
27A, Lady Manning Drive,
Batticaloa

வெண்பொ - சாதாரண சந்திரன்

இலாபம் : 100%
 இலாபம் : 20%
 இலாபம் : 20%

சந்திரன் விவரம் 1991.....

இலாபம்

சந்திரன் விவரம் 1991.....
 1991, சந்திரன் விவரம் 1991.....

..... : இலாபம்
 1991, சந்திரன் விவரம் 1991..... : இலாபம்
 1991, சந்திரன் விவரம் 1991..... : இலாபம்

சந்திரன் விவரம் 1991.....
 சந்திரன் விவரம் 1991.....

சந்திரன் விவரம் 1991.....
 சந்திரன் விவரம் 1991.....

27A, Lady Morning Drive
 Sanyo Women Development Centre

புத்தக அட்டை

சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்

புத்தக அட்டை

சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்
சுவாமிநாதர்
யார்

சூரியா ஆலோசனைக்குழு

அம்மன்கிளி முருகதாஸ்
ஒட்டுறி றிபேரா
கமலினி கதிர்வேலாயுதப்பிள்ளை
குமுதினி சாமுவேல்
சரளா இம்மானுவேல்
சித்திரவேகா மௌனகுரு
சுனிலா அபேயசேகரா
சூரியகுமாரி பஞ்சநாதன்
நதிரா மரியசந்தனம்
இராஜேஸ்வரி தட்சணாமூர்த்தி
வாசுகி ஜெயசங்கர்

சூரியா அலுவலர்கள்

சிறிவள்ளியம்மன் சிதம்பரப்பிள்ளை
விஜயகுமாரி முருகையா
யமுனா இப்ராஹிம்
ஜெயந்தி தளையசிங்கம்
கிரிஜா இரத்தினசிங்கம்

ஒவியம்: அருந்ததி